

Zatímco prstencová loď Point Of unikala útočící kosmické flotile, pokusil se Ren Dhark se svými přáteli vysvobodit zotročenou posádku lidské monitorovací stanice na Plutu. Po těžkém boji se podařilo' odrazit Gianty, kteří na posádku dohlíželi. Dva poslední před únikem na Zemi proměnili stanici v časovanou atomovou pumu.

Dharkovi se na poslední chvíli podařilo nebezpečí zažehnat, ale ztratil kontakt nejen s mateřskou lodí, ale i s ostatními čluny - Blesky, s nimiž se vypravil do Sluneční soustavy. . .

* * *

Situace na POINT OF se pomalu dostávala do normální podoby. Z tváří mužů zmizela křeč.

Přesto posádka stále nevěděla, co se stalo. "Zatraceně, tak to nám tedy ještě prošlo."

Riker se zvedl ze svého křesla před hlavním ovládacím pultem. Napjatě pozoroval obrazovou kouli.

"Poměrně málo hvězd," řekl a ukázal na kouli, volně se vznášející ve velí nu lodi. Koule byla plastický projektor, dokonale zobrazující okolní vesmír.

"Copak jsou to všechno červené hvězdy?" poznamenal Ralf Larsen.

"Objevili jsme se v uhelném pytlí," označil situaci Riker. "Nepředstavitelně řídké kosmické plyny, ale o to víc rozprostřené v prostoru," vysvětloval.

"Lod' se nachází v relativním klidu," ohlásil muž z astronavigace. "Oukej. Zůstaneme zatím tak," rozhodl Riker. "Tady nás mohou hůř zaměřit. Doufám sice, že jsme své pronásledovatele setřásli, ale jistota je jistota."

Spojil se videofonem se strojovnou. Miles Congollon, odborník na pohonné stroje a vedoucí inženýr, se ohlásil ihned.

"Je u vás vše v pořádku?" chtěl vědět Riker. "Ano."

"Sláva," konstatoval Riker. "Právě jsme loď přetížili měrou, která překročila jakoukoliv představitelnou hranici."

Všem, kteří to zaslechli, přeběhl dodatečně mráz po zádech. Muži sice byli už dávno zvyklí, že upadají z jednoho nebezpečí do druhého, obzvlášť když objevují vesmírné dálavy v prstencové lodi POINT OF, vybudované Tajemnými. POINT OF byla neustále divoce napadána cizími bytostmi. Časem se lidská posádka prstencové lodi začala domnívat, že cizinci neohrožují lidské bytosti v lodi, ale že mají za to, že v lodi jsou její tajuplní stavitelé.

Před jedním takovým útokem se POINT OF uchýlila na oběžnou dráhu kolem gravitačního giganta. Byla chráněna dvojitým intervalovým polem, jež ji udržovalo mimo dosah gravitace a změn v prostoru a čase.

Nepřátelé se gigantu nemohli přiblížit tolik jako prstencová loď, a tak v tisících lodích číhali vpovzdálí na POINT OF.

V této zoufalé situaci se Riker rozhodl pro krajní řešení. Věděl, že přitom riskuje zničení lodi. Varoval před tím posádku, ale ta jednohlasně souhlasila s jeho návrhem.

Riker uvedl všech dvacet tři konvertorů lodi do maximálního výkonu a pak přepnul z podsvětelné rychlosti přímo do mnohonásobku nadsvětelné, neboli ze Sle na Hvězdné sání. POINT OF se pak bleskově vyřítila z oběžné dráhy kolem giganta.

Veškeré kontrolní přístroje přitom vypověděly činnost. Když se opět ohlásily, bylo zřejmé, že loď nedosáhla svého cíle - kulovitého seskupení hvězd, vzdáleného 146 světelných let.

Ale v jejich blízkosti se nenacházela žádná nepřátelská loď. Dan Riker odvážný manévr uzavřel slovy: "Zbavili jsme se pronásledovatelů." "Prozatím," upřesnil Ralf Larsen. Každou chvíli se mohl v navigačních přístrojích ohlásit otřes prostoru, což by znamenalo, že cizí lodi vyskočily z hyperprostoru do normálního. Jejich lodě takovéto transice uměly. POINT OF nikoliv, ale na druhou stranu byla schopna v normálním prostoru vyvinout podstatně větší rychlost než nepřátelé.

"Congollone," řekl Riker do videofonu. "Myslíte, že jsme vykonali transici? Dočasný výpadek navigace mluví pro."

"Těžko říct," pravil inženýr. "Doposud jsme měli za to, že toho stroje Tajemných nejsou schopny."

"Jsem si jist, že tu na nás čeká ještě řada překvapení," vmísil se Larsen.

"Máte dojem, že POINT OF neznáme ještě dostatečně dobře?" pochyboval Riker.

"Přesně tak," odpověděl Larsen a učinil rozmáchlé gesto. "Jsem o tom dokonce přesvědčen. Pokud máme my za to, že agregáty nejsou schopny vykonat transici, pak to není žádné měřítko. Vzpomeňte jen na naši zaostalou pozemskou technologii. Vše, co o téhle lodi víme, víme díky mentcapům, vědomostním pilulkám Tajemných. Třeba ještě někde žijí," dodal.

"To je možné," přiznal Riker. "Ale stejně - není to zvláštní, jak rychle jsme přivykli nebezpečí? Vzpomeňte si, jak jsme ještě před rokem žili v domněnku, že loď kolonistů GALAXY je tím posledním výkřikem nejmodernější techniky. Dnes létáme na lodi, jejíž výkonnost bychom ještě před několika měsíci měli za výmysl chorého mozku."

Podíval se na obrazovou kouli.

Stiskl tlačítko dorozumívání.

"Astronavigace. Prosím okamžitě stanovte galaktické umístění lodi," přikázal. "Očekávám zprávu co nejdříve."

Na obrazovce se objevil doktor Ken Wask, jeden z astronomů.

"Už jsme s tím začali, ale zřejmě budeme potřebovat několik hodin. V tomhle mraku je to složité."

"Dobře, doktore. Každopádně se snažte. Nechtěl bych v téhle polévce nic riskovat. Víte, že se musíme vrátit do sluneční soustavy."

"Oukej, Rikere."

Wask zmizel z obrazovky. Riker aktivoval další spojení. "Spojová centrála, tady Morris," ohlásil se mladý muž.

"Morrisi," pravil Riker vmlouvavě. "Jakmile astronomové stanoví naši pozici, okamžitě začnete každých pět minut vysílat Renu Dharkovi komprimované signály. Mám o něj a jeho skupinu starosti. Okamžitě mi dejte vědět, kdyby se někdo z nich ozval. Mimochodem, jak, funguje vaše technika?"

"V normální oblasti nula," odpověděl Morris precizně. "V hyperoblasti," slyšíme různé vysílače."

"Není mezi nimi některý náš Blesk?"

Dan Riker si dělat malou naději, ale i ta umírá poslední. Rikerova starost o Rena Dharka a jeho muže rostla hodinu od hodiny. Věděl, že jsou někde ve slunečním systému. Zároveň mu bylo jasné, že jsou v bezprostředním nebezpečí, protože, Země a veškeré její planetární stanice byly okupovány cizinci - Gianty, kteří veškeré pozemšťany uvedli ve stav pasivity a totální poslušnosti.

"Určitě ne," ozval se chladný hlas. "Dávali jsme na to řádný pozor. Všecky vysílače, které zachycujeme, provozují cizí bytosti."

"Dobrá, Morrisi. Chtěl. jsem to jen vědět," pokrčil Riker rameny. Náhle pocítil tíhu zodpovědnosti za loď a její posádku.

„Musíme si počkat na astronavigaci," řekl Ralf Larsen.

Riker pokýval hlavou a vydal se na svoji pout' sem a tam po velínu. Pak se zase posadil a vyslechl pravidelná situační hlášení ze všech pracovišť lodi.

Vtom se ozvalo oddělení astronavigace.

"Co je, doktore?" zeptal se Riker zvědavě. "Tak kde jsme?"

"Je mi líto, Rikere," odpověděl vědec. "Tady se nic nedozvíme. Chci vás požádat, abyste s lodí tento temný mrak opustil. Ruší nám všechny zaměřovače."

"V pořádku," řekl Riker a spojil se se strojovnou. Potom ohlásil lidem na lodi start.

"Je nutno počítat s tím, že se opět vynoří nějaké nepřátelské lodi," hlásil. "Nejvyšší pohotovost pro zbrojní systémy západ i východ."

Přicházela hlášení o připravenosti a pohotovosti.

Riker pak zapnul-Sle. Chtěl mrakem.letět pomalu, protože v něm mohla číhat různá nebezpečí.

"Nejvyšší pozornost u zaměřovačů," přikázal.

Jakoby na potvrzení jeho slov se začaly na kontrolní desce rozsvěcovat nejrůznější navigační kontrolky.

"Trosky hmoty," komentoval to Larsen. Měl pravdu.

Dvojitě intervalové pole chránilo loď před drobnými materiálními zbytky stejně jako před gravitací.

"Mrak je stále hustší," sykl Riker mezi zuby. "Podívejte !" ukázal na obrazovou kouli. "Už nejsou vidět žádné hvězdy!"

"Kdybychom ovládali transici, měli bychom to lehčí," zabručel Larsen. "Jedním skokem bychom se z téhle omáčky dostali jako nic."

Minuty utjkaly. Nic se neměnilo. Muži napjatě sledovali své přístroje.

Riker udeřil do tlačítka videofonu. "Doktore Wasku !"

Vědec se ihned ohlásil.

"Ještě stále nemáme možnost určit pozici."

"To vidím, doktore. Přepnu nyní na hvězdné sání a zvýšíme rychlost." .

"To jsem vám chtěl sám navrhnout. Mrak může mít délku i několika světelných let."

"Tak dlouho čekat nemůžeme," zabručel Riker netrpělivě a zabral za páku přepínání na nadsvětelnou rychlost.

"Pozor!" ozval se ve velínu náhle vzrušený hlas. "Ozývá se nám dálkové zaměřování. Hodnoty stoupají.

Ve směru letu musí být množství neodhadnutelných veličin. Doporučuji změnu směru letu !"

Riker zíral na své přístroje.

„Do něčeho letíme," řekl chraptivě. "Musíme. . ."

"Pozor, energetické zaměřování," ozvalo se další hlášení. "Také ve. směru letu. Velká množství energie!"

Riker. okamžitě zformuloval dotazy pro palubní mozek Checkmaster. Týkaly se rychlosti, zrychlení, hustoty mraku a zaměření daných hodnot.

O tři vteřiny později stroj vyplivl plastické fólie s výsledky. Jeden pohled na ně Rikerovi stačil, aby pochopil, že se loď nachází ve velkém nebezpečí.

"Poplach !" zařval velínem.

Dan Riker chtěl jednat, vytrhnout loď z kursu. Ale nešlo to.

Řízení POINT OF převzal automat. Muži zírali na to, co dělá. Automat bylo něco, co na lodi ještě ani nenašli. Donutil loď zabočit v úhlu, který se zdál být šílený.

Prostory lodi zařvaly agregáty. Dokonce ani přístroje Tajemných nebyly schopny zcela zneutralizovat síly přetlaku. Krátkodobě v lodi vzniklo přetížení 3 g. V pionýrských začátcích kosmických letů by byly k smíchu. Ale muži na POINT OF si už odvykli.

Kdo neseděl v křesle, zřítíl se k zemi. Všude byly vidět vystrašené tváře.

V obrazové kouli se krátce objevila rudě žhnoucí planeta, která potom uhnula na pravobok. Ale trvalo šest minut, než zcela zmizela z dohledu.

"Zatraceně, hvězda," řekl Larsen, jenž se mezitím pustil do rozšifrovávání informací Checkmasteru. "Hvězda, která se takříkajíc právě narodila."

Riker si otřel pot z čela. Podíval se na přístroje. Myšlenkové řízení mu opět předalo vládu nad lodí. Bylo to znamení toho, že bezprostřední nebezpečí už nehrozí. Mužům už nepřipadalo jako neobvyklé, že loď řídil automat. Stávalo se to v případech akutního nebezpečí. Automat je sice zachraňoval, ale vždy z toho měli divný pocit.

Co vlastně bylo to myšlenkové řízení? Kde na lodi bylo umístěno? "Automat, který má vlastní názory," řekl Riker nahlas. Každý věděl, jak to myslí. "Ani bych se moc nedivil, kdyby myšlenkové řízení bylo něčím docela jiným, než co si my myslíme, že je."

Pak se soustředil, aby dal myšlenkovému řízení příkaz. Dostat se co nejrychleji k nejbližšímu okraji tmavého mraku, přikázal pak.

Rozuměno, vykonáno, odpověděl mu v duchu neosobní hlas. Myšlenkové řízení. Očividně byl jeho telepatický senzor stále na příjmu.

Zatímco loď změnila kurs, přeběhl Rikerovi mráz po zádech. Pokud by bylo myšlenkové řízení stále na telepatickém příjmu, pak muselo vždycky vědět, co si myslí nejen on, Riker, ale také všichni ostatní na palubě. Strnul. Tohle tedy v žádném případě nesměl vyslovit nahlas. Hrozilo nebezpečí výbuchu stihomamu . . .

Dost, pomyslel si Riker. Ve chvíli, kdy Larsen vysvětloval posádce, co se právě událo, ozval se astronom Wask.

"Budeme zřejmě potřebovat ještě několik hodin, než se dostaneme k okraji mraku," ohlásil Rikerovi. A zatímco mu vysvětloval důvody svého zjištění, promluvil myšlenkové řízení..

Okraj mraku bude dosažen za šedesát vteřin, pravil neosobní hlas. Až bude okraj dosažen, snížit rychlost na jednoduchou rychlost světla, přikázal Riker.

Rozuměno, vykonáno, přišla obvyklá odpověď. Riker pocítil úlevu. Teď konečně bude možné stanovit pozici POINT OF.

Wask se právě zamotával do čísel a zároveň přednášel o svém obdivu k Einsteinovi.

"Sdílím váš obdiv vůči Einsteinovi," přerušil ho Riker, "ale byl byste tak laskav a odebral se na své pracoviště? Za malou chvíli bude- me mimo tento oblak."

"Cože? Jakže? Mimo oblak? Jistě, výborně, jistě, jdu," řekl Wask, popadl své výpočty a odspěchal.

"Ten stojí člověka nervů," neodpustil si Riker.

* * *

"Jakmile budou první záběry hotovy, okamžitě s nimi do komparátoru," přikázal doktor Wask.

Od chvíle, kdy POINT OF vyplula z mraku, vládla na jeho pracovišti horečnatá činnost. Jakkoli byl Wask upovídaný, jakmile měl práci, nebyl k poznání.

Za lodí se rozprostíral obrovský mrak. Pozorovatel musel mít nutně pocit malosti a ztracenosti.

Doktora Waska tohle však nezajímalo. Žádné emoce. S okem na teleskopu hledal nějakou známou hvězdnou konstelaci. Jeho lidé zatím snímali sektor po sektoru. Vyvolané snímky okamžitě odevzdávali do komparátoru, což byl přístroj, jenž měl v paměti uloženy veškeré dosud známé hvězdné konstelace a který se ozval vždy, jakmile našel nějakou souhlasící se zadanými snímky. Trvalo půl hodiny, než se ozval jeho bzučivý tón.

Hned nato se Wask srazil se svými spolupracovníky. Všichni chtěli co nejrychleji znát výsledek. '

Jakmile rozeznali známou konstelaci, zjistili, že jsou k ní v dosud nebývalém úhlu.

Vypočítávali nové údaje. Čas neúprosně ubíhal.

Ještě než měli pozici přesně určenu, Wask zadal spojové centrále přibližný směr ke sluneční soustavě, aby Morris mohl vyslat volání Renu Oharkovi. "Díky, doktore," odvětil Glenn Morris. "Okamžitě vysílám." O chvíli později vylétlo z hyperspojové antény POINT OF kratičké pípnutí. Trvalo jen milióntinu vteřiny. Nepřátelské zaměřovače by musely být velice přesné, aby toto pípnutí mohly ze šumu kosmických zvuků s úspěchem vydolovat.

* * *

"Konečně."

Z hlasu Dana Rikera zazněla úleva. Spolu s Ralfem Larsenem se skláněli nad fólií se zápisem určení pozice lodi. Larsen četl průvodní text. -

"Relativní stanoviště lodi v souhvězdí Hadonoše. Průměr mraku asi 250 světelných let. Celková plocha asi 1100, to je pěkná polízanice," zabručel. "Bez myšlenkového řízení bychom v něm mohli bloudit ještě pěkně dlouho."

"Jak daleko je to ke Slunečnímu systému?"

„410 světelných let."

"To není moc," pravil někdo v centrále. Lidé tím opět prokazovali, jakou mají obrovskou schopnost přizpůsobivosti. Ještě před rokem by tato vzdálenost znamenala nepřekonatelnou překážku.

"Stanovení kursu," přikázal Dan Riker stručně.

Larsen a jeho muži začali okamžitě s přezkoušením toho, co jim dodal Wask. Čekali na potvrzení Checkmasteru. Riker stiskl tlačítko.

"Morrisi. Máte odpověď od Dharkovy skupiny?" Riker nedokázal zabránit chvění hlasu.

"Ne. Dosud žádná odpověď, Mám vysílat dále?" Riker několik vteřin uvažoval.

"Spojový klid," přikázal pak. "Za několik minut odstartujeme ke Slunečnímu systému. Gianti by podle našeho vysílání mohli přinejmenším rozpoznat, že se blížíme."

"Oukej, Rikere."

Morris věděl, jak nebezpeční nepřátelé jsou Gianti.

Chvilí poté nabrala-POINT OF přímý kurs k malé žluté hvězdě. Ke Slunci, mateřské hvězdě pozemšťanů.

* * *

"Mars," řekl Janos Szardak do mikrofonu. "Přistaneme tady. Držte se pohromadě."

Sahl na páku a snesl se se svým Bleskem 009 na červenohnědě zářící planetu.

Oba další maličké kosmické čluny, Blesky 003 a 011, ho následovaly. Letěli v nich Petr Voncev s Arcem Doornem a Mike Doraner s Manu Čobem. Se Szardakem sdílel kabinu Rul Warren.

"Navrhuji, abychom přistáli v blízkosti kosmického přístavu Mars- -Gamma 3," ohlásil Szardak v dorozumívání na ultrakrátkých vlnách nejnižší intenzity. Jejich používáním prakticky téměř vyloučili možnost, že budou odposloucháváni.

"Oukej," ohlásili se ostatní piloti.

Povrch Marsu se rychle přibližoval, jako by se na ně řítíl.

Z koule byla polokoule a potom jen plocha, posetá dunami a nízkými pahorky. Skvrna na horizontu určovala místo, kde byl vybudován kosmodrom.

"Ne přímo na přístav," přikázal Szardak. "Támhle, vpravo nahoře ve směru letu, ty vysoké duny, tam přistaneme. O pár minut později se Blesky vznášely nad určenou dunou. Pomalu se snášely dolů. Pak vysunuly po šesti přistávacích nohách a přistály.

Muži vystoupili. Atmosféra na Marsu připomínala klima v extrémních výškách na Zemi, ale hlavní věc byla, že se v ní dalo dýchat.

Szardak svolal kamarády na poradu. "Takže," řekl. Mnoho rozhodnosti mu z hlasu nezaznělo. "Kde může trčet Ren Dhark?"

"Při našem útěku ze stanice na Plutu musel jeho Blesk vniknout do tlakového paprsku Giantů," řekl Rul Warren vážně. "Pokud vím, tahle zatracená zbraň působí i na intervalové pole. Kdo ví, kam ho to zaneslo..."

"Doufejme, že se z něj dostal," dokončil Petr Voncev. "Zeptejme se přece támhletěch," ukázal Szardak na čtyři kapkovitá stvoření, která se nad nimi vznášela.

"Syntetů? Ti přece řeknou jenom to, co chtějí sdělit," řekl ArcDoorn.

"Koneckonců nás sem přivedli," poznamenal Manu Čobe. "Bez jejich ochrany proti zaměřování by se nám nikdy nepodařilo uniknout z giantských zaměřovačů."

"Co tím sledují, že nás sem zavlekli?" zeptal se Doorn. Chtěl mluvit dál, ale pak zadržel dech. Přiložil dlaně k uším a naslouchal. Potom se rozběhl k Bleskům. Sklonil se do syého a rychle zapojil prostorový zaměřovač.

"Přilétají lodě," křikl. "Podle hodnot jde o lodi Giantů. Měli bychom zamaskovat Blesky a sami se schovat. Jestli se ty dravčí hlavy podívají pořádně, snadno nás objeví !

"Není třeba," ukázal Szardak na čtyři Syntety. "Dokud tu jsou oni, jsme před zaměřovači chráněni."

"To je mi jasné," zabručel Doorn. "Ale platí to i pro optickou oblast?" . Doorn nazlobeně pokrčil rameny. Jeho husté vlasy mu odstávaly od hlavy. jako štětiny na kartáči. "Mně se nelíbí, že si nás posunují jako nějaké figurky na šachovnici," zabručel. "Ale jestli nás Gianti nemohou vidět - v což doufáme, pak půjdu támhle nahoru a podívám se, jaký vládne v kosmickém přístavu provoz. Když jsme přilétali, mysleli jsme si, že je opuštěný, že?"

* * *

Viděli osm giantích kulatých kosmických lodí o průměru asi 100 metrů, které přistávaly jedna po druhé u Mars-Gamma 3. Šest dobře zamaskovaných mužů leželo v duně a sledovalo je. Zřetelně před sebou viděli provoz na přistávací ploše.

"To bývaly časy, když tu startovaly nákladní kosmické lodi s rudou pro Zemi," pravil Rul Warren ironicky.

"Časy se mění," dodal Čobe. "Sluneční systém si pronajali Gianti.

"Syntetové musejí disponovat ochrannými štíty, které pohlcují paprsky," uvažoval Mike Doraner nahlas.

"Nadto musejí umět zbudovat podstatně větší ochranný štít. Jak víme, jeden jediný Syntet může ochránit před zaměřováním celou loď."

"Kdyby se jen pořád nezahalovali do toho mlčení," zlobil se Janos Szardak. "Od chvíle, kdy jsme museli opustit Pluto, jsme navázali telepatické spojení jenom jednou jedinkrát."

Muži souhlasně přikyvovali. Syntetové jim nedokázali odpovědět na dotaz, kde je Ren Dhark.

"Můžeme se stejně dobře vrátit k Bleskům," navrhl po chvíli Szardak. "Je mi líp , když jsme jim nablízku a máme možnost kdykoliv utéct. Kromě toho jsem unaven a mám hlad." Poslední věta se týkala všech.

Dají si tam alespoň nějaký koncentrát na zasyčení.

"Oukej," řekl Szardak a plazil se zpět z dohledu přistávací plochy. Instinktivně cítil, že ho kdosi pozoruje, přestože mu to rozum vyracel.

U Blesků spolkli trochu koncentrátu a napili se vody. Z přistávací plochy, vzdálené čtyři kilometry, duněly agregáty kosmických lodí.

"Slušný provoz," ukázal Doorn směrem k přístavu. "A támhle jich přilétá další roj," řekl Szardak. I ostatní vzhledli k nebi. Spatřili osm dalších zřetelných kulatých lodí. Jak klesaly, opticky se zvětšovaly.

Mike Doraner si vzal dalekohled. "Malé stometrové lodi. Přilétají od Země, pokud mě neplete přistávací kurs:"

Dál vzadu stály na Gammě 3 dvě o hodně větší lodi, ozval se nyní Manu Čobe. "Vypadá to na překladiště."

" To je možné," řekl Szardak a uvelebil se v písku vedle svého Blesku. Ostatní následovali jeho příkladu.

"Šli o něco níž," ukázal po chvíli Petr Voncev na čtyři Syntety, kteří se nyní vznášeli ve výši už jen asi dvaceti metrů. Byli nyní lépe vidět. Vpředu na podlouhlém těle jim svítila zelená skvrna.

"To bude asi tím narůstajícím kosmickým provozem," pokusil se o vysvětlení Janos Szardak. "Posilují ochranu proti zaměřování."

"Gianti budou muset dávat pořádně pozor, jestli nás tu budou chtít najít, nakonec i bez ochrany proti zaměřování !" řekl Mike Doraner a ukázal na Blesky už polozasypané navátým pískem.

"Zvláštní," řekl Szardak, protáhl se v písku a díval se nahoru na Syntety. "Podivná forma života. Žijí očividně z energie, dokáží se pohybovat kosmem rychlostí světla, jsou inteligentní a zvládají telepatii." Přivřel oči.

"Zatraceně," udeřil pak pěstí do písku. "Přestože nás chrání, není mi z nich dvakrát dobře."

"Odkud mohou být?" položil Manu Čobe otázku.

"Nejlíp se jich zeptat," žertoval Arc Doorn. "A vůbec, co tady chceme dál dělat? Počkáme si na laskavou pozvánku Syntetů, kam nás zvou dál?"

"Docela rád bych tu počkal na noc a prohlédl si pak zblízka lodi Giantů," řekl Szardak, aniž by pohlédl k ostatním. "Dřív jsem tady párkrát byl. Vyznám se tu."

"Výborně," zakřenil se podmračený Arc Doorn. "Takže jste výtečný průvodce cizinců. Už jsem na to hrozně zvědav. Vzbudíte mě, až budete chtít vyrazit?"

Otočil se na bok a stáhl si kryt přilby, aby se alespoň zčásti schoval před létajícím pískem. O chvíli později usnul.

"Krucinál," řekl Petr Voncev, "mít tak ty jeho nervy."

* * *

Blesk 001, člun Rena Dharka, byl hnán tlakovým paprskem po vesmíru jako zvadlý list ve větru.

Ren Dhark se už pokusilo všechno možné, jen aby se dostal z jeho vlivu.

Marně.

Nyní ho paprsek hnál proti zářivému atomovému peklu žhavého Slunce. Pokud se nestane nějaký zázrak, za několik málo hodin v něm shoří.

Ren Dhark přesto dokázal zachovat klid. Věděl, že jestli ho něco může zachránit, pak jenom klidná, jasná úvaha. Ještě jednou rekapituloval, jak tenhle pekelný let začal. Když se pustil za svými přáteli, zasáhl ho giantí tlakový paprsek a tlačil jej zpět k Plutu. Na okamžik se z něho dostal, ale pak se odrazil od atmosféry planety a paprsek ho katapultoval směrem k centru Sluneční soustavy. . . Technika Tajemných, stará ,1 000 let, byla z pohledu pozemšťanů dokonalá. Za tu dobu, co odpočívala na planetě Hope, kde ji náhodou našli, se technika stále vyvíjela. Byla ta giantí lepší?

Ren Dhark přerušil své úvahy, aby se opět pokusil manévrovat člunem. Po chvíli toho rezignovaně nechal.

Vypadalo to, že jeho Blesk vybil energii. Jenom přístroje pracovaly.

Ukazovaly osamocenému muži, kam se řítí. Cíl tohoto letu mu měl přinést smrt. Smrt ve Slunci.

Rekonstruovat, co se stalo, nemělo už význam. Nic to nepřineslo. "Pluto," řekl nahlas.

Stalo se to U Pluta. Ale žádná giantí loď jej nesledovala. V okruhu 500 miliónů kilometrů žádná nebyla.

Existovala nějaká energie, která by s narůstající vzdáleností neslábala?

Mimoděk se podíval na přijímač hypervln. Ty také takřka neslábly ani na obrovité vzdálenosti. Ze by měl tlakový paprsek stejné vlastnosti?

Zaktivovat pohon. Změnit kurs. Ren Dhark zesiloval tento příkaz a vysílal ho myšlenkovému řízení lodi. ' Zaktivovat pohon. Změnit kurs.

Pohled plný zoufalé naděje odečítal z přístrojů, že myšlenkové řízení nereaguje.

Bylo tlakovým paprskem ochromeno? ptal se Ren Dhark. Nebo je jenom odstíněno a nemůže reagovat?

To bylo jedno. Něco se muselo stát. Přístroje, které normálně pracovaly, ukazovaly, že se Blesk přibližuje k Merkuru. Vzdálenost 100 miliónů kilometrů.

"Zatraceně!" zařval. Ren Dhark v návalu zoufalství. "Zaktivovat pohon! Změnit kurs! !"

Mimoděk přitom sklonil hlavu až mezi kolena: Někde pod sebou tušil myšlenkové řízení. Mělo to smysl, přiblížil-li se mu o pouhý půl metr blíže?

Rozuměno. Vykonáno.

Ren Dhark sebou trhl.

Že by si obvyklou reakci myšlenkového řízení vsugeroval? Nebo mu skutečně v duchu odpovědělo?

Žádná sugesce!

Přístroje jasně ukazovaly, že začalo pracovat hvězdné sání. Na žádný velký výkon, ale dostačující k tomu, aby Blesk změnil kurs. Slunce uhýbalo stranou. Po chvíli bylo nebezpečí zažehnáno.

Ale ne všechno.

To další nyní představovaly obrovské gravitační síly Slunce. Odolá jim slabé intervalové pole malého kosmického člunu?

RenDhark se zahleděl na malý přístroj, který ukazoval stupeň zatížení Intervalu.

60 procent, četl Ren Dhark.

o pár minut později to bylo 70. 80.

Kromě toho: musela venku vládnout obrovská teplota. Jiná loď, která by nebyla vybudována z unitalu Tajemných, by se už dávno musela roztavit. Zároveň si uvědomil, jakou obrovskou sílu musejí mít agregáty Blesku, když jej dokáží uchránit jak před teplotou, tak před zářením slunce.

95 procent.

Ren Dhark se donutil vyhlédnout přes silné filtry ven. Věděl, že se nachází ve sluneční koruně, v neviditelném slunečním obalu ze žhavých plynů. Kolem musely vládnout teploty miliónů stupňů.

Jestli se nyní Interval prolomí, během milióntiny vteřiny se Blesk promění v atomy.

Ren Dhark později vůbec nevěděl, jak vlastně přestál takovou blízkost Slunce a nezešílel.

Každopádně konstatoval náhle klesající hodnoty zatížení Intervalu.

Oddech si a zahvízdal. Teprve pak si všiml, jak mu po tváři stéká pot. Oči mu hořely.

Námaha a vypětí. Přestože se dokonale ovládal, byl pořád jenom člověk.

Otřel si pot. V úzké kabině vládla nadále stálá teplota. Atomové sluneční peklo bylo už za ním.

Dotaz: jaký kurs je nutno nabrat?

Ren Dhark cítil, jak k němu v obvyklé síle přicházejí impulsy myšlenkového řízení.

Přestali Gianti pracovat s tlakovým paprskem? Automaticky se otočil.

Slunce, napadlo jej jako vysvětlení. Leželo nyní přesně mezi ním a Plutem. Takže ten tlakový paprsek muselo odstínit a absorbovat právě Slunce.

Zase něco, CO jsme nevěděli, pomyslel si Ren Dhark. Dotaz: jaký kurs je nutno nabrat?

Poslední příkaz zněl: změnit kurs. I

Myšlenkové řízení se opět ozvalo. Čekat, pomyslel si Dhark.

Rozumněno Hlas v jeho duševním sluchu zněl naprosto neosobně, ale ne jako automat., Ren Dhark se přistihl při myšlence, zda by ten hlas přiřadil ženě nebo muži Nedošel k žádnému výsledku. Tak, jak cítil tón a polohu hlasu, nebylo ani řeči o nějakém poslouchání a nebylo možno vůbec rozeznat, jestli mluvila žena nebo muž.

Nesmysl, volal se Dhark k pořádku. Přelétl zaměřovače prostoru. Přístroj mu ukazoval blízkost Merkuru.

A Země. . .

Měl...

Jeho Blesk divoce poskočil. Dhark narazil hlavou do stěny. Chvilí byl omámen, pak se mu smysly opět rozjasnily. Po zádech mu tentokrát stékal studený pot. .

Opět se dostal do tlakového paprsku.

Vesmír se před ním roztočil. I přes zapnutý Interval to Bleskem zmítalo.

Ale přestože se opět dostal do zoufalé situace, uvědomil si, že paprsku už dvakrát unikl - na Plutu a před Sluncem. Jestli jsem unikal dosud, uniknu zase, říkal si. Nevzdávat se - to byla jedna z jeho základních charakterových vlastností.

Pochopil, že útok nemohl přijít z Pluta, ale odjinud, odněkud blíž. Sledovala jej nějaká loď?

Přístroje pracovaly jako předtím. Ren Dhark však stále nezaznamenával přítomnost žádné větší lodi. Ale byl si vědom, že blízkost planety značně omezuje možnosti zaměřovače směrem dozadu.

Přesto chtěl učinit ještě jeden pokus. Pomocí dodatečné energie posílil citlivost zaměřovače. Riskoval přitom, že přístroj přetíží, ale nebylo to v jeho situaci jedno?

Začal točit patřičným ovládačem doleva. Oči se mu zúžily.

Jako by přístroj věděl, oč mu jde, byly rušivé elementy planety a Slunce natolik eliminovány, že Dhark v zaměřovači stále jasněji spatřoval tři malé body.

Pronásledovatelé?

Dhark přepnul přístroj na maximální zvětšení. Zároveň pak propojil prostorový a distanční zaměřovač s palubním mozkem.

Za pár vteřin měl po ruce naměřené hodnoty. ..

Tři lodi byly malé, měly v průměru 50 metrů a sledovaly ho ve stálé vzdálenosti 900 kilometrů.

"Zákeřní psi," zasyčel Ren Dhark. Několik vteřin mu vrtalo hlavou, jak dlouho už jej ty lodi asi sledují a kdy se do něho pustily svými tlakovými paprsky. Zřejmě od Pluta. Nebo sem byly vyslány, když Gianti pochopili, že jejich tlakový paprsek z Pluta na takovou dálku nebude stačit.

Ať už to bylo jakkoliv, nacházel se opět ve zcela zoufalé situaci. Stoupal v něm vztek, nesmyslně zaměřený na Tajemné.

Copak nemohli svůj Interval zkonstruovat tak, aby odolal i tlakovým paprskům?

Dharkův pohled náhodou padl na pravý spodní roh přístrojové desky, přímo před jeho pravým kolenem. Na průhlednou, šikmo vedoucí trubici. Očividně měla spojovat cosi uvnitř s polokoulí nad ní, pokud se zapnul patřičný přístroj.

Který přístroj? Dhark si vzpomněl na jednu dlouhou diskusi s Arcem Doornem. Ten měl od samého začátku až zázračnou schopnost vcítit se do techniky Tajemných. Bez Arca Doorna by řada přístrojů v Blescích i na POINT OF byla lidem dosud záhadou.

Doorn tehdy při experimentech s Blesky tvrdil, že tyto malé kosmické čluny nemají jen dvě sedadla, dvě projekce a dvě přístrojové desky, ale také dvě na sobě nezávislé pohonné jednotky.

Sibiřan dále tvrdil, že normálně pracuje jeden pohon a že je jedno, ze kterého křesla je člun řízen. Druhá pohonná jednotka byla rezervní a mohla být v případě nutnosti propojena s první. Kontrolním přístrojem tohoto propojení je právě tato roura s polokoulí.

Jiní experti, mezi nimi i Miles Congollon, odmítali Doornův názor. Domnívali se, že přístroj sloužil jiným účelům, například odhození pohonné jednotky, jestliže v ní vznikly nekontrolovatelné štěpné procesy.

Jeden kybernetik vyslovil dokonce přesvědčení, že polokoule je samozničující agregát. Ren Dhark si ještě vzpomínal na slova toho muže: "Co my víme o Tajemných? Co víme o jejich způsobu myšlení, etice, jejich citech? Nic. Kdo vám vymluví, vážení pánové, že například nepodléhali touze po sebevraždě, jestliže upadli do zajetí?"

Pohled'te jen na umístění této polokoule, Je zcela stranou a je zabezpečena silným pojistným víkem. Vše naznačuje, že jde o zcela zvláštní přístroj."

Arc Doorn tehdy bručivě odporoval. "Absolutní nesmysl," řekl. "Vaše názory odporují veškeré logice, pánové."

"Jste si jist, že Tajemní měli naši logiku?" Doorn nato odpověděl, že vstoupí do Blesku, odletí do vesmíru a provede tam s přístrojem odpovídající experiment.

Ren Dhark si tuto diskusi bleskově zrekapituloval. Přesně si na ni vzpomínal. Konala se před skalním masívem na Deluge. Bylo tehdy na něm, zda Doornovi let povolí nebo ne. Váhal, zvažoval veškeré argumenty a pak Doornův návrh zamítl. Riziko mu připadalo příliš velké. Doorn mohl mít pravdu. Pak by byli o jednu cennou informaci bohatší. Co ale, kdyby se zmýlil? To by vedlo nejen ke ztrátě člunu, ale i nenahraditelného spolupracovníka.

To bylo tenkrát, před dlouhými měsíci. Nic je neohrožovalo. Opatrnost byla na místě.

Nyní se ale stal bezmocným míčem v ruce nepřítele. Kamkoli se ho Gianti snažili zahnat, všude na něj čekala smrt.

Smrt. Tváří v tvář této jistotě bylo nutno odvážit se jakéhokoliv rizika.

Ren Dhark rozhodně sáhl po průhledném víku polokoule. V duchu doufal, že půjde odstranit bez nástrojů. Snažil se ho nadzvednout palcem.

Drželo jako přivařené.

Nešlo odstranit lidskou silou? Takových příkladů bylo v technice Tajemných hodně.

Ren Dhark cítil, jak v něm narůstá zoufalství. Tohle byla jeho poslední naděje."

Jestli ta zklame. . .

Vší silou zabral. Palcem mu projela prudká bolest.

Jemné klapnutí. Ochranným víkem jako by náhle prorostla jemná pavučinka. Pak z něj vystoupil namodralý dým, který pohltila klimatizace.

Polokoule byla volná'. Víko se odpařilo.

Ren Dhark naposledy zaváhal. Možná to byl jeho konec.

Žádné osvobození Země od Giantů. Žádné lety nekonečným kosmem. Už žádné štěstí. Už možná jen explodující oheň. Nebo něco, nač lidská fantazie nestačí.

V následující chvíli zasunul polokouli do trubice. Sklouzla a zmizela v desce armatury.

Ren Dhark instinktivně napjal všechny svaly. Poslední dojem, který očekával, bylo všeprostupující světlo. Ale k zániku nedošlo.

Namísto toho přišly síly, které zrychlovaly let. Ozvalo se hlasité bručení. Neutralizátor přetížení byl očividně příliš slabý.

Ren Dhark je odhadoval na deset g. Pociťoval své tělo jako hromadu olova. Byl to počátek sebezničení Blesku? Pracovalo na gravitačním základě? Ještě nikdy předtím nepocítil v Blesku přetížení, pokud nemyslel na vliv tlakového paprsku.

V následující chvíli přetížení zmizelo. Potácivý pohyb Blesku ustal. Ren Dhark pohlédl na přístroje.

Dosud nulové ukazatele pohonných agregátů ožily. Stály na maximálních hodnotách. Kromě toho měly jinou barvu. Dhark hádal, že to označovalo rozšíření rozsahu nebo přeznačení.

Nouzové přepínání aktivováno, blokování prolomeno - tady následoval pojem, kterému nerozuměl - odstraněno. Stroj plně ovladatelný, ohlašoval telepatický hlas myšlenkového řízení.

Ren Dhark potřeboval jenom několik vteřin na to, aby pochopil smysl této zprávy.

Byl volný.

Inženýři Tajemných museli znát zbraně jako tlakový paprsek, když tato opatření učinili. Dhark sice netušil, co zapnul, ale ubránil se tlakovému paprsku, který - jak se dalo předpokládat - nadále trval.

Ren Dhark choval hlubokou úctu před životem v jakékoliv formě. Nyní nesměl. utéct. Musel zůstat ve Sluneční soustavě, najít své druhy a pokusit se navázat spojení s POINT OF.

Takže musel ty tři malé kulovité lodi zničit. Kdyby to neudělal, napadly by ho jinými zbraněmi, až by zjistily, že na něj tlakový paprsek už nepůsobí. Kromě toho by si s nejvyšší pravděpodobností přivolaly pomoc.

A boj proti přesile si Dhark nepřál. Tři pronásledující lodi doletět ti sestřelit, zadal rozkaz palubnímu mozku Blesku. Nepodstupovat žádné riziko.

Rozuměno. Vykonáno. Ren Dhark vědomě odmítl zaútočit sám za pomoci ručního řízení. Byl za poslední hodiny příliš unaven. Kromě toho měl své za sebou už z Pluta, kde se marně snažili zachránit posádku 2000 tamějších mužů z moci Giantů.

Takže akci přenechal myšlenkovému řízení. Se zájmem sledoval, co se děje.

Blesk se otočil kolem své svislé osy. Zád' nyní mířila na nepřátelské lodi. Blesk zároveň přibrzdil.

Pronásledovatelé zřejmě s takovou reakcí sledované lodi vůbec nepočítali. Hnali se dál proti Blesku

Když byli vzdáleni 100 kilometrů, vystřelil Blesk nadsvětelnou rychlostí své paprsky jehlového ohně.

Myšlenkové řízení jednalo nekompromisně. Ze tří různých zbraňových systémů 'nasadilo ten nejničivější.

Ren Dhark spatřil rudý paprsek a pak před ním vzplál zářivý kulatý míč.

Celé to netrvalo déle než pět vteřin. ,

Exploze druhé kosmické lodi se odehrála už ve vzdálenosti 48 kilometrů před Bleskem, jak Dhark odečetl z přístrojů. U třetí lodi by Blesk musel proletět žhavým oblakem výbuchu.

Ale myšlenkové řízení to očividně rozeznalo. a usoudilo, že by tím bylo intervalové pole až příliš zatíženo. Každopádně Blesk náhle vzlétl kolmo do výšky a po třiceti kilometrech se rychle otočil.

Třetí kulovitá loď se hnala dál, jako by si nepovšimla obou zničených. Tvrdohlavé chování lodi utvrdilo Dharka v domněnce, že ji řídí robot. Tato myšlenka jej uklidnila. Při všech zrůdnostech, které Gianti provedli lidem, se vždy bránil zabíjení inteligentních bytostí.

Blesk se hnál za kulovitou lodí. Sestřelí ji zezadu. Nasadit jenom paprsek drtič, soustředěně zvažoval Dhark. Rozuměno. Vykonáno. Olivově zelený paprsek prořízl prostor a za- sáhl kulovitou loď. Ren

Dhark nařídil nasazení této zbraně proto, aby se ujistil, že na palubě není žádná živá bytost. Drtič působil jenom na anorganické hmoty.

Před očima Rena Dharka se loď rozdrobila. Chvilí byl vidět ještě obláček, pak se oddělené atomy rozptýlily ve vesmíru.

Ren Dhark si oddechl. Ani v největším zvětšení projekce nic neobjevil. Našel by, kdyby na palubě byla nějaká organická hmota.

Šlo tedy o loď robotů. Nebyl důvod, proč je ušetřit.

Jeho Blesk opět nastoupil původní kurs. Ren Dhark rychle zvažoval situaci.

Energetické výboje explodujících lodí byly silné. Blízkost Slunce sice rušila energetické zaměřování, ale dalo se čekat, že Gianti přiletí a opět tu bude mít nepřátele. Mohl sice uniknout do volného prostoru, ale to nechtěl.

Takže najít úkryt a čekat.

Planeta Merkur se nabízela sama. Ren Dhark si to k ní namířil. Kdykoliv mohl, snažil se sám řídit.

Nechtěl se zcela spoléhat na automatiku. A na tom neměnila nic ani dosud velmi spolehlivě fungující technika Tajemných..

Na projekci rozeznával tmavé skvrny na povrchu planety. Věděl, že jsou to jezera roztaveného olova a vizmutu, kovů, které se na horké denní straně planety neudržely v pevném stavu.

Ren Dhark mohl přistát na sluncem spalované poušti. Interval by Blesk beze všeho ochránil. Ale nebezpečí, že bude na sluneční straně objeven optickými zaměřovači, bylo příliš velké.

Rozhodl proto, že při stane na odvrácené straně.

Jako by chtělo rozhodnutí potvrdit, ozvalo se prostorové zaměřování. Registrovalo silné otřesy prostoru ve vzdálenosti 50 miliónů kilometrů.

"Tak jsou tady zas," zamumlal Dhark. Podle registrovaných hodnot muselo jít o větší kosmické lodi. -

"Jeden," počítal Dhark nahlas, "dva, tři, čtyři. Čtyři lodě," řekl a ztichl, když se prostorový zaměřovač opět ozval. "Ještě jedna. Letí se podívat, co se stalo. Nejvyšší čas, abych byl na Merkur." "

Ren Dhark obyčejně netrpěl samomluvou. Jenom tehdy, byl-li příliš dlouho sám, se tak snažil uvolnit.

Přidal na podsvětelné rychlosti a hnal se k Merkur. Planeta se rychle blížila. Pak sklouzl do sféry temnější strany planety.

Mezitím sledoval distanční zaměřovač. Pět lodí - mohli to být pouze Giariti - se blížilo jen velmi pomalu.

Podle jejich klidného letu usuzoval, že jeho Blesk ještě nezaměřily.

Mohl za to poděkovat jenom rušivému vlivu blízkého Slunce a drobnosti svého člunu. Ale přístroje Giantů byly velmi citlivé a mohly jej každou chvíli zaměřit.

Bylo nutno si pospíšet.

Výška 50 kilometrů, 30, 20, 10, odečítal z výškoměru. Neletěl podle přístrojů, ale podle vlastního odhadu.

Obrovský sluneční míč za ním zapadal za planetu. Průhledy z lodí se automaticky zjasnily.

Strana šera byla velmi úzká, jenom asi 300 kilometrů. To způsoboval malý průměr Merkuru.

Denní strana planety byla zasahována vedry kolem 400 stupňů Celsi a, noční strana měla 45 až 50 stupňů pod nulou.

O tom všem Dhark věděl. A věděl také, že na noční straně zuří bouře a vichřice s větrem kolem 200 kilometrů za hodinu.

Musel to riskovat.

Sestupoval a pomalu snižoval rychlost. Z bouří nic nepocítil. Interval chránil Blesk spolehlivě. Ale nořil se do vírů prachu, které mu znemožňovaly výhled.

Pohled na distanční zaměřovač Dharka vyděsil. Lodě se přiblížily Merkur do vzdálenosti jednoho miliónu kilometrů. Právě měnily dosavadní letovou formaci a roztáhly se do vějíře.

Očividně odhadovaly, že se sledovaný objekt uchýlil na Merkur. Začínaly ho hledat.

Lodě o průměru 500 metrů.

"Nejvyšší čas se schovat," zabručel Ren Dhark.

Málem už měl za sebou stranu šera a nořil se do noční strany. Klesal stále hlouběji. Protože měl stále horší výhled, letěl podle projekce. Pak před sebou spatřil jedno z těch zvláště vyrostlých pohoří.

Namířil si to k němu. Počítal, že tam nejsnáze najde úkryt.

Nad horizontem se objevila první nepřátelská loď. Ostatní hledaly jinde. Ren Dhark registroval výšku 600 metrů. Na projekci se objevilo kotlíkovité údolí o průměru několika kilometrů. Plošina se zdála být až na několik rozptýlených balvanů rovná. Dále ve středu plochy se zvedal jeden vyšší útvar.

K Dharkově podivu byl, na rozdíl od jiných na Merkuru, neobvykle zaoblený. Totéž platilo i o balvanech, ale už mu nezbýval čas, aby o tom přemýšlel. Loď Giantů se blížila. Mohla tu být každou chvíli.

Pětisetmetrové lodi bytostí s dravčími hlavami měly na palubě své nejsilnější zbraně.

Jeden jediný zásah a Interval Blesku by byl prolomen. Dhark musel ihned přistát.

Přibrzdl a dosedl vedle jednoho balvanu.

V následujícím okamžiku přelétly Dharkovy ruce přes přístroje. Až na klimatizaci vypnul všechny spotřebiče.

Nesměl dát Giantům žádnou šanci. Projekce zhasla.

Ren Dhark se díval škvírami průhledů. Chvilí trvalo, než jeho oči přivykly venkovní temnotě.

Na obloze byly vidět hvězdy. Pak se od hor odlepilo mimořádně jasné těleso. . . ale nebyla to žádná hvězda.

Byla to hledající loď. Letěla ve výšce 5000 metrů a byla ještě osvětlena Sluncem.

Ren Dhark ji pozoroval. Ruce měl položeny na ovladačích pohonných agregátů. Jenom okamžitý čin ho za určitých okolností mohl zachránit.

Světlý bod se pohyboval dále, ve směru noční strany. Kdyby přibrzdl nebo se dokonce zastavil, bylo by to znamením, že něco objevil. .

Pak by Dharka před střelbou nepřítele mohl zachránit jenom okamžitý start. .

Tam! Zdálo se, že kulovitá loď přibrzdl. Dhark pravačkou stiskl páku pohonu. Ještě pět vteřin minil čekat. Pálícíma očima sledoval cizí loď.

Byl to optický klam způsobený divokou atmosférou planety. Giantí loď pokračovala v hledání. Po sedmi minutách se ztratila za obzorem.

Ren Dhark si oddechl. Šance, že nebude objeven, náhle stoupaly. Gianti si Merkur určitě rozdělili do sektorů. Opakované hledání v jednom sektoru se dalo vyloučit. Přesto se rozhodl, že tu několik následujících hodin zůstane.

Kdyby věděl, co ho v tomto velkém údolí čeká, určitě by se raději pustil do boje s kulovitými loděmi, než aby tu zůstávalo jedinou minutu déle.

* * *

Poté, co se už neobjevila žádná další giantí loď, Ren Dhark se odvážil zapnout hyperpřijímač. Jeho minimální energie nemohla být na dálku zaměřena.

Opatrně namačkal kód dohodnutý s POINT OF. Pokud Dharkův přístroj přijme vysílání z prstencové lodi, okamžitě je zaznamená. Další přístroj vysílání dešifruje.

Když se rozsvítila fialová provozní kontrolka, zvýšil Dhark, hlasitost. Zaslechl obvyklý interstelární šum. Automat hledal po frekvencích.

Vtom se zastavil. Přístroj zachytil nějaký vysílač. Z reproduktoru vycházelo jakési nekoordinované syčení.

Ren Dhark pokrčil rameny.

Giantí vysílač. Nechal hledáček pracovat dál.

Po půlhodině to vzdal. Přijímač objevil 23 stanic. Až na dvě šlo o giantí vysílačky. Dvě zbylé nebyl Dhark schopen identifikovat. Šlo o cizí, jemu neznámé bytosti. '

Jeho myšlenky na chvíli patřily kosmickému stěhování cizích druhů, které podle všeho započalo během uplynulých dvanácti měsíců. Každopádně si předtím lidé ničeho podobného nevšimli.

- Lidé. Na Zemi, na domovské planetě živořili v nepochopitelném područí Giantů. Dharkovy myšlenky odlétly na Cattan. Je na Hope všechno v pořádku?

A co POINT OF? Ren Dhark se musel ovládat, aby nezačal vysílat. k prstencové lodi, ale neudělal to. V žádném případě se nesměl Giantům vydat všanc.

V této vteřině blikla malá zelená lampička selektoru. Dhark vyletěl jako elektrizován.

Ohlásila se POINT CF. .

Nemohl se dočkat, až dostane rozluštěný text. Rychle hmátl po fólii, která vypadla z malé škvírky.

PO/NT OF Dharkově skupině. četl. Jsme na cestě ke Slunečnímu sys- tému. Na palubě vše v pořádku.

Odpovězte, pokud jste porozuměli.

Dhark si oddechl. Alespoň loď byla v pořádku. Spontánně sáhl po páce hypervysílače, aby odpověděl. .

Vprostřed pohybu se zarazil.

Hledaly ho lodě Giantů. Nesměl odpovídat.

Ale přijímač nechal zapnutý, Chtěl vědět, zda se neohlásí Blesky 003,009 nebo 011.

Nic. Jenom občas zapraskala hvězdná statika.

Po pěti minutách zopakovala POINT OF své vysílání. Pak dlouho nic. Ren Dhark přijímač vypnul.

Nepřišlo to ani o pět minut později. Na obzoru se opět objevila sluncem ozářená giantí loď, Přístroje

Blesku zjistily, že loď ohmatává povrch pátracími a distančními zaměřovači. Ale povrch byl příliš nerovný a Blesk příliš malý, než aby bylo nebezpečí objevení příliš veliké. Giantí loď ho přelétla a zase se ztratila za obzorem.

Ren Dhark se připravil na delší čekání. Gianti jednou odletět musejí.

Natáhl nohy a protáhl se. Blesky skutečně nebyly konstruovány pro lidi. Sedačky byly úzké a řada přístrojů, především projektory nad hlavou, byla dosažitelná jen za určité nepřirozené námahy.

Ren Dhark se rozhodl, že vystoupí ven a pořádně se protáhne. Zatím si na okolí nedával pozor. Když se teď podíval ven, překvapeně zdvihl obočí.

Ten podivně zaoblený kámen svítil. Že by měl unavené oční nervy? Optický klam?

Byl to kámen, který stál asi pět metrů od lodi. Všude kolem byla tma.

Ten kámen svítil.

Nejdřív se rozsvítil jeho vrcholek a pak jako by se světlo rozlilo o metr níže. Nato se objevila malá skvrna vprostřed balvanu a nakonec přes balvan přešel jakýsi světelný prsten, který pak pomalu sjížděl dolů, třásl se, vlnil a měnil rychlost a intenzitu záření.

Potom konečně sklouzl na zem, ztratil se a celý proces začal nanovo.

Ren Dhark to fascinovaně sledoval. Něco takového ještě nikdy neviděl. A teď si také konečně uvědomil zaoblené tvary balvanů v údolí.

Zapnul projektor. Nepotřeboval příliš energie, takže nebezpečí odhalení se příliš nezvýšilo.

Dokonalý přístroj ukazoval okolí jako za dne.

Pohyb světla po balvanech nebyl v projekci vidět. Světlo bylo zřejmě příliš slabé. Když se ale podíval průzory ven, opět je spatřil.

Dhark se rozhodl, že tento fenomén prozkoumá. Nasadil si helmu skafandru a vystoupil ven.

Zdalo se, že údolí je chráněno před vichřicemi a bouřemi noční strany. Každopádně neměl Dhark při vystupování žádné potíže. Vládl tu sice značný vítr, ale Dhark jej neodhadoval na více než 50 kilometrů v hodině.

Zavřel ia sebou vstup do Blesku a vstoupil na zem. Jeho vnější teploměr ukazoval mínus 52 stupňů Celsia.

To se dá vydržet, pomyslel si. Automaticky uvolnil obě své zbraně v pouzdrech - paralyzátor a těžký termozáříč amfické konstrukce. Pak se rozhlédl. Přestože byl přesvědčen, že je sám, rutinu nezanedbával. Staré pravidlo kosmonautů říkalo, že dříve než člověk opustí svoji loď, musí se řádně rozhlédnout, zda na něho nečihá nějaké nebezpečí v podobě cizí bytosti.

Dhark se rozhlédl na všechny strany.

Údolí bylo rovnoměrně kulaté. V pravěku této planety to mohl být nějaký kráter, pomyslel si. I na Merkuru musela tedy kdysi probíhat vulkanická činnost.

Zaoblené tvary balvanů mu začínaly vadit. Když se podíval na okraje údolí, spatřil ostré a špičaté hrany skal a pohoří jako všude na Merkuru.

Přiblížil se k nejbližšímu balvanu. Pomaličku k němu kráčel.

Byl vysoký asi 15 metrů a stále jím protékala ta zvláštní světelná reakce.

Dhark zavrtěl hlavou. Nedokázal si jev vysvětlit. Pomalu záhadný balvan obcházel. Dole měřil 25 metrů v průměru.

Měřil stupeň radioaktivity. Nula.

Tady nedošlo zpočátku k žádné reakci. f

Energetický paprsek zasáhl hmotu a prostě se ztratil. Dhark něco takového čekal. Držel spoušť třicet vteřin, jednu minutu, dvě a pokračoval.

Náhle se od zasaženého místa začalo po balvanu rozšiřovat zelené světlo; Ale nebylo slabé jako to u Blesku. Šlo spíš o jasné zelené záření.

Dhark zastavil palbu. S velikým zájmem sledoval světelnou reakci. Vtom ucítil na noze dotek.

Uskočil dozadu. To mu zachránilo život. Balvan vystrčil zespoda něco jako chapadlo, kterým se snažil Dharka zachytit.

Ustupoval pozpátku, aby mu neuniklo nic ze světelných jevů kolem balvanu. Se smíšenými pocity sledoval, jak se od rozsvíceného balvanu oddělují dvě světelné dráhy. Jedna směrem k centrálnímu kopci a druhá se rychle pohybovala směrem, odkud Dhark přišel. Obě vyvíjely rychlost asi 40 až 50 kilometrů v hodině.

Dhark se rozběhl. Utíkal, jak nejrychleji mohl. V duchu si vyčítal svoji lehkovážnost, ale hlavní věc nyní byla utéct jí.

Protože jedno mu teď bylo jasné. Měl tu co dělat s nějakou bytostí. Možná s více bytostmi, ale nikoliv už s mrtvou hmotou.

Světelná dráha směřující k Blesku. byla rychlejší než Dhark. Když narazila na nějaký balvan, zajela pod něj, rozsvítila ho a letěla dál.

Ren Dhark prudce oddechoval. Zřetelně slyšel, jak agregát klimatizace jeho skafandru pracuje na plné obrátky. Snažil se před sebou rozeznat Blesk.

Ale viděl jen stále rychlejší zelenou dráhu. Stále více balvanů začínalo fluoreskovat. Byly vlevo a vpravo ve směru, kterým musel běžet k Blesku.

Už ani na vteřinu nezapochyboval, že mu jde o život. Pod nohama mu měkla zem.

U této bytosti muselo jít o formu života, která uměla měnit strukturu svých molekul. Další důkaz pro tuto domněnku zažilo chvíli později. V roztančeném světelném kuželu spatřil něco jako plazící se kmen stromu. Byl dlouhý a vycházel z balvanu, který musel Dhark právě minout.

Balvany se mu pokoušely zatarasit cestu. Ren Dhark výběžek přeskočil.

Dopadl po kolena do tříště. Zapotácel se, ale vší silou se z ní dostal zase na pevnou zemi.

Kde, pro všechny svaté, stojí ten Blesk? Už u něj měl dávno být. Ale nikde ho neviděl. Všude kolem stály jenom intenzivní zeleně zářící balvany.

Pohybovaly se? Blížily se mu?

Blesk. Tomu jedinému nyní patřily Dharkovy myšlenky. Musel ho najít. Vší silou v sobě utlumil narůstající paniku. Jestli teď ztratí nervy, je ztraceno vše. ..

Se stálou starostí, že musí měnit místo, se rozhlížel. Nebylo pochyb. Balvany se pohybovaly, ale musel už být v blízkosti Blesku. Jakkoli se však rozhlížel, neviděl ho. Že by byl obklopen balvany? Opět se ohlásil strach. Dhark ho zaplašil a pak si vzpomněl na dálkový ovladač Blesku. Rychle ho vytáhl z opasku. '. Zelená kontrolka funkcí svítila. To znamenalo, že Blesk je ještě intaktní a že s ovladačem udržuje spojení. Nyní pochopil, že Blesk je schován pod některým z balvanů. Bylo mu jasné, že bytost, se kterou má co do činění, musí mít alespoň nějakou omezenou inteligenci, protože jedná důsledně a podle chodu událostí. A má hlad. Hlad po energii, který v ní probudilo Dharkovo přistání a jeho pokusy.

Proto honila Dharka a uchvátila Blesk - oba byli hmotní, tedy složení z energie.

Také proto bylo údolí naprosto bez nečistot a prachu. Hmota znamenala energii.

Ren Dhark neměl právě čas na další zajímavé úvahy, třeba i o tom, proč bytost nerostla do stran nebo do hloubky. l

Musel pryč. Ihned. Už byl obklopen bahnem. Stál na neustále se zmenšujícím kruhu pevné půdy.

Potřeboval Blesk. Neměl daleko k zoufalství, když dálkovým ovladačem zapojil pohon Blesku. Bohužel nemohl zvenčí ovládat zbraně. Nejprve se nic nedělo. Bahno se k němu blížilo.

Ren Dhark se divoce rozhlížel. Celé okolí zářilo zeleně a pohybovalo se. Přidal motorům na síle. Je den blízký balvan se protáhl, zúžil, natáhl a pak se rozprskl po zemi.

Příčinou byl uvolňující se Blesk.

Ale naděje, že se uvolní docela, byla malá.

Ve vzduchu se vznášela hrouda, jen vzdáleně připomínající kosmickou loď.

Ren Dhark přepínal ovladač. Když se rozhlédl, zjistil, že mu zbývá sotva třicet vteřin.

Přinutil hroudu, aby se k němu snesla. Byla zhruba třikrát větší než Blesk.

Hmota nalepená na Blesku se chovala klidně. Oddělení od mateřské hmoty ji očividně připravilo o aktivitu. Přesto ale stále vypadala plasticky.

Ren Dhark poklesl do kolen. Pak vyskočil jak nejvýše mohl, a hmátl do hmoty. Jak očekával, připomínala na dotek gumu. Opatrně vylezl nahoru. Tam se položil na břicho. Rukama a nohama se zabořil do hmoty, aby se udržel. Pak sáhl opět pro ovladač a pomalu přidal Blesku na rychlosti.

Viděl, jak strašidelné údolí pod ním klesá. Musel opatrně řídit, aby Blesku nepřidal příliš velkou rychlost, která by ho z něj smetla.

Nyní se vznášel ve výšce asi 500 metrů a mohl zřetelně sledovat zeleně zářící hmotu. Převážná část údolí se však nacházela ve tmě.

Pryč odtud, říkal si Dhark. Když si byl jist, že přistane na normální půdě Merkuru, přistál.

S obrovským ulehčením pocítil, jak mu pod nohama skřípe šterk. Opět se pokusil vystřelit na látku obklopující Blesk. Znovu začala slabě světélkovat.

Pak si všiml, že se pohybuje.

Skutečně, pohybovala se směrem k ostřelovanému místu.

Dokážu ji energií odlákat z Blesku, prolétlo Dharkovi hlavou. Držel prst na spoušti a dával pozor, aby se dotýkal jenom povrchu hmoty, pouhým lehkým řezem.

Připadalo mu to jako celá věčnost, ale ve skutečnosti šlo jen o dvanáct minut, než se na jedné straně Blesku začala hmota ztrácet. Ren Dhark při pohledu na zářivý unital vykřikl radostí.

Hmota ožila. Jako tekutá guma se pohybovala k místu, kde ji Dhark ozářil. Ještě tři minuty a Blesk byl vysvobozen.

Dhark se ještě nikdy nevyhoupl do sedačky tak rychle jako nyní. Ulehčeně cítil pod dlaněmi páky ovládání. Už chtěl odstartovat, když si uvědomil, že nesmí být tím, kdo by tu nasadil tuhle nebezpečnou bytost. Dole v údolí nebyla tak nebezpečná, ale bůhví, co by mohla natropit tady. Musel ji zničit. Vzněl se s Bleskem do třímetrové výše a sklonil čelo lodi. Pak namířil na černou masu dole a uvolnil zelený paprsek naplno. Hmota se na chvíli zkroutila, jako by chtěla vstát, ale pak se rozpadla a rozdrobila. Zelené mihotání se ztratilo.

Ren Dhark pak s Bleskem vystoupal do výšky 500 metrů. Tam vypnul pohon, protože se mu na distančním zaměřovači objevil světlý bod.

Tiše zanařoval. Giantí loď. Dravčí hlavy ho stále ještě hledaly. Musel se opět rychle schovat.

Tentokrát to ale chtěl zkusit na denní straně. Hrůz noční strany měl právě dost. Kdo mohl tušit, jaká další nebezpečí tam číhala?

Kopírování terénu, přikázal myšlenkovému řízení Blesku. Rozuměno. Vykonáno. Jaký kurs? přišla odpověď.

Denní strana. 100 kilometrů v hodině. přikázal Dhark. Když Blesk nabral určený směr, zhluboka oddechuje klesl do křesla. Potřeboval si na pár minut odpočinout. Měl toho za sebou dost. Sledoval jen distanční zaměřovač.

O chvíli později, právě když Blesk překročil hranice světla, si Dhark ke své obezřetnosti poblahopřál.

Drobný světelný bod na obrazovce náhle zprudka vyletěl do centra. Střed obrazovky byl vždy místem, kde se nacházel Blesk. Co Gianty přilákalo?

Ren Dhark se probral a převzal ruční řízení Blesku.

Musel najít nějaký úkryt. Propast, proláklinu nebo tak.

Ren Dhark klesl s Bleskem na 100 metrů výšky a řítit se na sluncem ozářenou denní stranu.

Dole byla poušť a duny. Žádný vhodný úkryt.

Na horizontu se objevil řetězec kopců. Dhark si matně vzpomínal, že mezi nimi při prvním přeletu viděl nějaké průrvy. Přidal, aby tam už byl. ~

Gianti byli vzdáleni jen několik málo stovek kilometrů. Jejich citlivé přístroje mohly Blesk zachytit každým okamžikem.

Záchrana v podobě propasti. Tady byla. Dhark nechal Blesk téměř zřítit, zbrzdil na úrovni povrchu a pak se zlehka snášel dolů. Merkur měl atmosféru, i když jen řídkou, proto v propasti vládlo alespoň rozptýlené světlo.

Byla 200 metrů hluboká. Při její šíři zhruba 40 metrů bylo dole šero. Teplota 150 stupňů. Na povrchu téměř 400.

Dhark z toho nic nepocítil. Klimatizace Blesku pracovala bezchybně. Ted' už musel zase jen čekat. Tady ho Gianti neobjeví, leda nějakou nepravděpodobnou náhodou. Kromě toho tu byl chráněn před neočekávanými překvapeními.

Kulovitá loď přeletěla propast několik minut poté, co se v ní Dhark schoval. Tady na denní straně se Blesk nedal ,zaměřit. Zaměřovače jednak rušilo blízké Slunce a pak také jezera kovu, z nichž nejbližší bylo vzdáleno jen několik kilometrů.

Ren Dhark byl unaven. Chtěl se trochu prospat. Předtím se ještě jednou porozhlédl po propasti, Pro jistotu zapnul ochranné intervalové pole.

Netušil, jak důležité opatření to v tu chvíli bylo.

Podíval se doprava a doleva a nic neobjevil. Jen skalní stěny. Už už zavíral oči, když se mu zdálo, že něco spatřil.

Jako by šerem prolétl paprsek světla.

Zdálo se, že proužek světla byl daleko. Anebo se Dhark mýlil?

Ren Dhark byl zvyklý důvěřovat svým smyslům. Byl sice unaven, ale tam vzádu se něco pohnulo. Vzal si dalekohled a pečlivě si prohlížel dno propasti.

Nejprve nic nevnímal, ale pak jako by zase cosi slabě zasvítilo, tentokrát už blíž. Opět to však byl spíš, e duch než skutečnost.

Ren Dhark byl opět soustředěn. Únavu už necítil. Jakési tušení mu říkalo, aby se měl na pozoru.

Několik minut zůstávala propast opuštěna jako dosud. Pak se Dharkovi zdálo, že cosi blesklo .vpravo.

Jako by to zastíralo výhled na jeden balvan.

Ne, nemýlil se. Ten balvan byl předtím zřetelnější. Ren Dhark cítil, jak se ho zmocňuje hrůza.

Byla to nová smrtelná past? Další, kterou skrývala planeta Merkur?

Nachází se tu něco nebezpečného? obrátil se na myšlenkové řízení. Mozek možná disponoval ještě neznámými pozorovacími metodami. Se zadrženým dechem čekal na odpověď.

Venku je několik neznámých. Zda jsou nebezpečné, nelze stanovit z důvodu nedostatku informací.

Zapnout projekci, odpovětilo myšlenkové řízení.

Dharkova paže poslechla. Proč na to nepomyslel sám a nezapnul ji? Když se nad ním rozsvítila, projelo jím leknutí.

Byli venku. Dalo by se říct, že tam stáli. ale šlo o velmi cizorodý jev, vyvolávající strach.

Byly to kónusové tvary, vysoké asi tři metry. Širokým spodkem se vznášely těsně nad zemí. Jejich obrysy se stále rozplývaly, takže to vypadalo, že sestávají z energetických výbojů.

Bylo jich sedm.

Stály téměř v linii za sebou. Nyní se k nim přiblížila osmá bytost a postavila se do řady. Za ní následovaly další.

Řada směřovala přesně proti Blesku.

Celé to vypadalo jako útočná formace.

Dhark horečně přemýšlel. "

Energetické bytosti? Co jiného by to mohlo být? Byly inteligentní? Co měly za lubem?

I když měl strach, opět se v něm probudil vědecký duch objevitele. Neviděl žádné přímé nebezpečí pro sebe ani pro Blesk, a proto čekal, jak se události budou vyvíjet.

Nespouštěl oči z projekce. Řada kónusů mezitím narostla na 18. A blížily se další...

Jejich špičky se třpytily. Bytosti byly průhledné a nevypadaly jako stvořené z nějaké pevné substance.

Dhark uvažoval, že tu vládly podmínky, jaké pozemští vědci ještě nikdy nemohli řádně prozkoumat. Sice se k Merkuru několikrát pustili, ale zkoumali to tu jenom zcela povrchně. Konstatovali životu zcela nepřátelské prostředí, a proto odmítli i krátkodobý pobyt na planetě.

Životu zcela nepřátelské, pomyslel si Ren Dhark.

Jeho poslední zážitky zcela jasně prokázaly, jak hloupé je aplikovat na okolní světy lidská měřítka.

Sám musel zažít, že Merkur je nepřátelský pouze těm formám života, jaké lidé donedávna znali.

Protože tam venku, to byl život, přestože v neznámé formě, to bylo jasné a týkalo se to i světélkující příšery na noční straně Merkuru.

Dharkovy myšlenky byly zprudka přerušeny.

Intervalové pole kolem lodi se náhle silně rozzářilo. Zřetelně slyšel, jak zabručely agregáty. Pak světlo opět odumřelo.

Ren Dhark se vyděsil. Pochopil, že intervalové pole bylo zasaženo paprskem. Kontrolky ukazovaly 40 procent zatížení pole.

Jediný pohled na projekci ukázal, odkud v této propasti mohl přijít tak silný úder. Svítící kónusy se vznesly nahoru k okraji jícnu. Zářily už slaběji.

Ony to byly, kdo vystřelil na Blesk. Spojenými silami se pokusily zničit vetřelce. Naštěstí si nevšimly intervalového pole. Bez něj by byl Blesk přinejmenším odhozen stranou a to dost daleko, možná i na povrch planety, a kdoví, jak dlouho by tam unital pláště Blesku odolával vnějším teplotám.

Každopádně byly kónusy nebezpečnými protivníky.

Zdálo se dokonce, že nezůstanou jenom u jednoho pokusu. Dhark na projekci sledoval, jak se mu opět blíží. Opět tvořily řadu.

Nejbližší kónus stál ve vzdálenosti asi deseti metrů od Blesku. "Jsou bezpochyby inteligentní," zamumlal Ren Dhark. Bytosti očividně poznaly, že jejich první úder byl příliš slabý. Teď jich bylo víc. 23, počítal Dhark, 27, nyní 30.

A další se snášely dolů.

"To odmítám," řekl Dhark nahlas. Snadno si spočítal, že by ke zničení intervalového pole Blesku stačilo 50 kónusů.

A to by byl konec.

Okamžitě sáhl na páky a zvedl Blesk do výšky. Loď vystřelila nad, povrch planety a ponořila se do zářivého světla. V té chvíli pod sebou v propasti Dhark spatřil vyšlehnutí záblesku.

Energetické bytosti Merkuru vydaly svůj smrtící úder o pár vteřin později. Potřebovaly příliš mnoho času na získání dodatečné energie ze slunečního záření a na přivolání svých druhů.

Nehostinná planeta. Ren Dhark se při tom pomyšlení otrásl. Jeho Blesk zvyšoval rychlost a hnál se už volným kosmem. Dhark s ulehčením konstatoval, že zaměřovače zůstávají bez hlášení. Gianti hledání očividně vzdali.

* * *

Životu zcela nepřátelské, pomyslel si Ren Dhark.

Jeho poslední zážitky zcela jasně prokázaly, jak hloupé je aplikovat na okolní světy lidská měřítka.

Sám musel zažít, že Merkur je nepřátelský pouze těm formám živo- ta, jaké lidé donedávna znali.

Protože tam venku, to byl život, přestože v neznámé formě, to bylo jasné a týkalo se to i světélkující příšery na noční straně Merkuru.

Dharkovy myšlenky byly zprudka přerušeny.

Intervalové pole kolem lodi se náhle silně rozzářilo. Zřetelně slyšel, jak zabručely agregáty. Pak světlo opět odumřelo.

Ren Dhark se vyděsil. Pochopil, že intervalové pole bylo zašázeno paprskem. Kontrolky ukazovaly 40 procent zatížení pole.

Jediný pohled na projekci ukázal, odkud v této propasti mohl přijít tak silný úder. Svítící kónusy se vznesly nahoru k okraji jícnu. Zářily už slaběji.

Ony to byly, kdo vystřelil na Blesk. Spojenými silami se pokusily zničit vetřelce. Naštěstí si nevšimly intervalového pole. Bez něj by byl Blesk přinejmenším odhozen stranou a to dost daleko, možná i na povrch planety, a kdoví, jak dlouho by tam unital pláště Blesku odolával vnějším teplotám.

Každopádně byly kónusy nebezpečnými protivníky.

Zdálo se dokonce, že nezůstanou jenom u jednoho pokusu. Dhark na projekci sledoval, jak se mu opět blíží. Opět tvořily řadu.

Nejbližší kónus stál ve vzdálenosti asi deseti metrů od Blesku. "Jsou bezpochyby inteligentní," zamumlal Ren Dhark. Bytosti očividně poznaly, že jejich první úder byl příliš slabý. Teď jich bylo víc. 23, počítal Dhark, 27, nyní 30.

A další se snášely dolů.

"To odmítám," řekl Dhark nahlas. Snadno si spočítal, že by ke zničení intervalového pole Blesku stačilo 50 kónusů.

A to by byl konec.

Okamžitě sáhl na páky a zvedl Blesk do výšky. Loď vystřelila nad povrch planety a ponořila se do zářivého světla. V té chvíli pod sebou v propasti Dhark spatřil vyšlehnutí záblesku.

Energetické bytosti Merkuru vydaly svůj smrtící úder o pár vteřin později. Potřebovaly příliš mnoho času na získání dodatečné energie ze slunečního záření a na přivolání svých druhů.

Nehostinná planeta. Ren Dhark se při tom pomyšlení otrásl. Jeho Blesk 00) zvyšoval rychlost a hnal se už volným kosmem. Dhark s ulehčením konstatoval, že zaměřovače zůstávají bez hlášení. Gianti hledání očividně vzdali.

* * *

Jeho kurs směřoval náhodou kolem Země. Měl by se snad pokusit přistát, aby se o poměrech na Zemi a o invazorech dozvěděl víc?

Ne, rozhodl se. Nejdřív se musel sejít s POINT OF, aby pak spolu s ní vyhledal tři zbývající Blesky: 003, 009 a 011.

Pozorně hlídal zaměřovače. Do vzdálenosti 50 miliónů kilometrů se neobjevovala žádná cizí loď. Takže nebylo rizikem pokusit se o spojení s POINT OF.

Stiskl tlačítko;

Kontrolky hypervysílače a přijímače se rozsyřily. Ren Dhark zapnul kódovací komunikátor a vzal do ruky mikrofon, když se ozval přijímač.

Rena Dharka to samým překvapením málem vyhodilo ze sedačky. Byl to lidský hlas a hovořil anglicky. Hlasatel nebral ohledy na pravidla vysílacího provozu. Volal do kosmu, co ho právě napadlo. Bylo to volání o pomoc v nejvyšší nouzi.

"Tady základna T-XXX, tady základna T-XXX! Všem, kteří mě slyší! Jsme napadeni invazory. Tihle ledově chladní ďáblové přistáli v údolí Tachat a napadají základnu pomocí neuvěřitelných zbraní.

Bráníme se, ale nevěřím, že se udržíme."

Cizí hlasatel zachrčel, odkašlal si a pak pokračoval zmítán nervozitou a strachem:

"Je nás na základně 3280. Jsme bez spojení s ostatními pěti velitelskými stanicemi. Copak nás neslyšíte? Přece už nemůžete být všichni přemoženi! Tak nám pomozte! Jsme napadáni mocnými zbraněmi. Odpovězte přece. To nás fakt nikdo neslyší?"

Ren Dhark neváhal ani vteřinu. Přečetl si frekvenci, nastavil vysílač a vyslal odpověď.

"Haló T -XXX, haló T-XXX, slyšel jsem vás. Jaká je vaše poloha? Ihned odpovězte. Opakuji. Kde jste? Ve kterém kraji?"

Odpověď se chvíli zdržela. Pak: "Kdo jste? Kde jste?"

"Jsem Ren Dhark a právě přilétám k Zemi. Vyšlete zaměřovací paprsek. Odpovězte, pokud rozumíte."

"Rozumím, Dharku. Zaměřovací paprsek vyslán. Kdy můžete dorazit?"

"Nejpozději za hodinu. Zůstaňte na příjmu. Konec."

Ren Dhark hodil všechny své plány za hlavu. Bez ohledu na obrovské nebezpečí hrozící ze strany Giantů. Zapnul hvězdné sání a nadsvětelnou rychlostí se řítit k Zemi. Musel pomoci lidem.

Lidem, kteří se jakýmsi způsobem dosud ubránili vlivu Giantů. Samotný tento fakt opravňoval Dharka k jeho náhlému rozhodnutí.

* _* *

S příchodem noci se na Marsu značně ochladilo. Skafoandry Tajemných, které mělo šest mužů na sobě, však udržovaly stálou teplotu.

Muži spali, ale jeden z nich vždy držel hlídku. Na řadě byl právě Manu Čobe. Ležel v písku a díval se na tmavé nebe nad Marsem. Neustále se vracel ke čtyřem kapkovitým bytostem, které se nad nimi vznášely. Sestoupily do výšky asi deseti metrů.

Přes nebe opět přecházel měsíc Phobos. Už se rozsvítily i jasnější hvězdy. Deimos, druhý měsíc Marsu, se také vyhoupl nad obzor.

Čobe vstal, poodešel pár kroků ke svým kamarádům a vzal Szardaka za rameno. Ten sebou trhl, posadil se a rukou sáhl k paralyzátoru. Aha, to Jste vy.

„Všechno v pořádku," uklidňoval ho Afričan. "Pokud se to v naší situaci dá tak nazvat," dodal kousavě. Szardak vstal, protáhl se a vyplivl písek, který se mu dostal mezi zuby.

"Stalo se během posledních hodin něco mimořádného?" zeptal se a pohodil hlavou směrem ke kosmodromu za dunami.

Čobe zavrtěl hlavou.

"Provoz jako dosud. Odstartovala jedna ta velká kulovitá loď. Pořád se něco děje na ploše. Vypadá to na roboty."

"Byl jste tam nahoře?" ukázal Szardak na nedaleký hřeben duny. "Před chvílí. Chtěl jsem se ujistit, že se k nám neblíží žádná nevídaná návštěva," zakřenil se Čobe.

Szardak přikývl. Odešel k ostatním a vzbudil je. Byli ospalí a nabručení. Především Sibiřan Doorn, o němž se tvrdilo, že se ještě nikdy nezasmál. To samozřejmě nebyla pravda, ale kdo by ho nyní viděl, zarostlého a ospalého, uvěřil by tomu. ,

"Jdeme se podívat na kolotoč?" řekl Doorn a přesýpal písek z dlaně do dlaně.

Szardak kývl. "Bude nejlepší, když poslechneme támhle ty," řekl a ukázal nahoru na Syntety. "Zachránili nás před téměř jistou smrtí a nechali nám tu i eskortu. Asi nám něco budou chtít."

"Snad se nám to bude líbit," zabručel Voncev. "To se ukáže." . Szardak, kterého ostatní tiše uznávali za velitele, se rozhlédl" Od kosmodromu k nim pronikaly zvuky pracovního ruchu.

"Syntetové si přejí, jak nám sdělili, abychom prozatím zůstali na Marsu. Uděláme jim to k vůli. Ale proti malé procházce, doufejme, nic nenamítnou a tu my teď vykonáme. Navrhují, aby dva muži zůstali u Blesků a tři ostatní aby šli se mnou. Souhlasíte?"

Neozval se žádný protest. Pomocí staré hry s prsty se muži rozpočítali, kdo zůstane a kdo, půjde. Los padl na Čobeho a Vonceva. Zůstali u Blesků, přestože by oba raději odešli se Szardakem, ale chápali nutnost hlídání Blesků. Tyhle malé čluny pro ně znamenaly jedinou možnost záchrany, kdyby je napadli Gianti. Doraner, Warren a Doorn se postavili k Szardakovi. Zvažovali možná nebezpečí.

"Syntetové musejí už díky svým telepatickým schopnostem o našem záměru vědět," pravil Szardak.
"Pokud by měli něco proti, sdělili by nám to."

Chvilí počkal a naslouchal, zda se Syntetové neozvou.

"Nic," konstatoval. "Můžeme naši výpravu považovat za povolenou. Já si teď ještě poslechnu vysílání z kosmu a jdeme."

Přešel pískem ke svému Blesku 009, pečlivě očistil vstup od písku a pak ho teprve otevřel a nastoupil.

Navyklými pohyby zapnul přijímač. Okamžitě si všiml toho ticha.

Že by byl přístroj rozbitý? Při spolehlivosti Tajemných to bylo vel- mi nepravděpodobné, ale. . .

Szardak provedl zkoušku. Přijímač obsahoval vlastní zkušební jednotku. Po 17 vteřinách vydala fialové světlo:

Přístroj v pořádku.

Szardak si zavolal Arca Doorna. Sibiřan přišel a sklonil se nad jeho kabinou.

"Nic. Úplné ticho," ukázal Szardak na přijímač. "Ani mezihvězdné šumy. Co si o tom myslíte?,"

"Moment." Mlčenlivý Sibiřan odešel k vedlejšímu Blesku a vstoupil do něj.

I Doorn zkusil štěstí. Se stejným výsledkem. Vypnul přijímač, zaklapl vchod a vrátil se k Szardakovi.

"Taky nic."

Szardak pomalu přikyvoval. , "Myslím, že to jsou támhle ti nahoře," ukázal na Syntety. Nebyli ve tmě vidět. Jenom jejich čtyři zelené skvrny na čelech.

"Pane jo," souhlasil Doorn. "Ti teda dokážou věci. Univerzální odstínění. Jestlipak by taky uměli odrazit světlo?"

"To se dá předpokládat Ale to bychom byli pořád potmě." Szardak také vystoupil z Blesku.

Necítil se dvakrát dobře, když si uvědomil, jaké nevypočitatelné bytosti je to vlastně ochraňují.

Zamával k čekajícím mužům.

"Jdeme."

* * *

Pochod nočními dunami byl namáhavý. Písek při každém kroku povoloval. Szardak, který kráčel v čele, za sebou slyšel potlačované nadávky.

Muži nenadávali na Szardakův záměr, ale na písek.

A zase táhlou dunou nahoru. Po každém kroku muži sklouzli o půl, kroku dolů. Ale nakonec byli nahoře.

S ulehčením konstatovali, že to byla poslední duna před kosmodromem.

"Kruci, to jsme teda tu vzdálenost pěkně podcenili. Od té duny, co jsme je pozorovali, to vypadalo na pouhý kilometr."

Rul Warren se posadil do písku a přiložil k očím na zakázku vyrobený, maličký infradalekohled.

Veliký přístav kosmických lodí byl osvětlen jenom zčásti, a to jen tam, kde se odehrávala činnost Giantů.

Nezřetelně byla vidět základna 800 metrů vysoké kontrolní věže. Obrovitá stavba se ztrácela nahoře ve tmě" Nesvítilo na ní ani jediné okno, ani v místech, kde býval velín.

"Tam jsem párkrát byl," pravil Szardak, který se také díval dalekohledem. "Tu budovu vedle taky znám.

Vlevo dole přece jen nějaká okna svítí. Jestlipak jsou tam uvnitř?"

"Podíváme se," připomenul Doorn smysl jejich návštěvy. Zdálo se, že se Sibiřan vůbec ničeho nebojí.

Szardak mávl směrem kupředu. Vykročili a za chvíli za sebou měli sestup z poslední duny.

O pár set metrů dále začínala letištní plocha. Přesná hranice nebyla znát, protože tu od invaze Giantů nepracovaly úklidové stroje. Dřív tu ve dne v noci čistily plochu od písku a vozily ho zpět do pouště, vysvětloval tiše Szardak. Muži nyní kráčeli vedle sebe a pozorně se dívali na všechny strany.

"Od té doby, co ty příšery přepadly sluneční systém, vládne všude nepořádek a zkáza," komentoval Mike Doraner.

Přidali do kroku. Mars-Gamma 3 tvořila čtverec o stranách dlouhých pět kilometrů. V rohu čtverce, diagonálně před nimi, stála kontrolní věž a budovy kosmodromu. Tam také byly vidět nějaké osvětlené kosmické lodě. Zbývající komplex tonul ve tmě.

"Půjdeme po okraji," navrhoval Szardak. "Kdybychom šli přímo přes plochu, byli bychom příliš nápadní."

"To je ale deset kilometrů," protestoval Rul Warren.

"No a? Je lepší se projít, než se tady nabízet jako na talíři," odvětil Doorn.

Když se už neozvaly žádné další námitky, vyrazili. Čas od času se zastavili a dívali se dalekohledy.

"Tam vzadu stojí osm malých stometrových lodí," šeptal Doraner.

"A nedaleko od nich dvě velké lodě. Patří asi k pětisetmetrové třídě. Mezi nimi se něco hýbe, ale je to tak špatně osvětleno, že to nerozeznám."

"Něco?" zeptal se Szardak.

"Lidé to nejsou. Gianti také ne. Kromě toho se to pohybuje jako stroj, jestli jsem se pořádně díval."

"Pravděpodobně roboti," přitakal Doorn. "Je navíc nepravděpodobné, že by Gianti sami osobně přenášeli náklady těch lodí."

"Jestlipak ty bestie rozestavěly stráže?" zeptal se Rul Warren. "Těžko," namítl Szardak. "Cítí se tady, absolutně v bezpečí. O nás určitě nevědí, přistáli jsme pod ochranou Syntetů. Měli bychom se jim klidně moci přiblížit docela blízko."

Maširovali dál. Pomalu se blížili osvětlenému rohu kosmodromu. Neustále se zastavovali a pozorovali terén, Spektrální dalekohledy jim umožňovaly jasné vidění i ve tmě.

"Kromě osvětleného areálu je všude kolem pusto a prázdno," konstatoval Rul Warren. "Nespatřil jsem tu ani jednoho Gianta. Kde jenom mohou být? Alespoň pár by se jich tady objevit mělo."

"Nebojte se, že je nepotkáme," zašklebil se ve tmě Arc Doorn. Podnik ho začínal bavit.

O chvíli později Szardak nařídil, aby se muži pohybovali ve větších odstupech.

"Od této chvíle platí nejvyšší ostrážitost," šeptal vemlouvavě. "Mluvit jen v nejnutnějším případě. Střílet jen v případě bezprostředního ohrožení. Absolutní spojové ticho. Nikdo nepoužije vysílačky v helmách bez mého povolení. Tím bychom se okamžitě prozradili."

Nevěděl, jak blízko prozrazení už jsou.

* * *

, Oba roboti vypadali jako koule o průměru jednoho metru. Pohybovali se na dvou ozubených věncích. Jejich smyslová ústrojí pracovala na bázi elektroniky, a tak byli v mnoha ohledech citlivější než člověk; Roboti stáli na okraji osvětleného areálu. Jejich naprogramování znělo: sledovat pohybující se tělesa, která byla větší než oni, a ničit je pomocí svých zbraní.

Roboti neúnavně vysílali své zaměřovací paprsky. Čas pro ně neexistoval. Plnili své úkoly tak dlouho, jak jim to přikazoval program.

Náhle si roboti na okraji svého území všimli pohybu nějakých objektů. Byly čtyři. Přicházely blíž, zastavovaly se a pak se zase blížily.

Uvnitř mozků strážních robotů probíhal rozhodovací proces. Zachycené skutečnosti seporovnávaly s uloženými direktivami. Došlo k rozhodnutí. Blížící se objekty patřily do kategorie těch, které bylo nutno ničit.

V koulích, stojících nehybně na svých místech, se otevřely malé klapky. Z otvorů vyjely zbraně. Byly to paralyzující paprskomety.

Program zněl: paralyzovat. Nikoliv: zabít. .

Vzdálenost byla ještě příliš velká. Ale ty čtyři objekty se stále blížily.

* * *

"Neuvěřitelné. To je robotí mraveniště," zasyčel Janos Szardak. Ležel v písku a díval se dalekohledem. Ostatní se plazili vedle něho. Přestože zatím neobjevili ani stopu po strážích, pohybovali se nanejvýš opatrně.

Všichni čtyři měli před očima dalekohledy. Kontrolní věži se přiblížili na 600 metrů. Před nimi se odehrávaly překvapivé věci.

"Ty malé kosmické lodě vykládají," konstatoval Mike Doraner. "Náklad přenášejí do těch pětisetmetrových gigantů."

"Očividně jde o všelijaké technické součástky," pravil Warren po delším pozorování. "Ale nějak to všechno nepasuje dohromady. Myslím, že poznávám kovový nábytek, kontejnery na odpadky, svazky železných tyčí a role drátu."

"Já vidím součásti strojních zařízení, kusy karosérií a plechové zlomky všeho druhu," pravil bezradně Szardak. "Co s tím sakra Gianti chtějí? Takhle se to nedá použít."

"Možná to někde smontovávají," pravil Doraner. "Vždyť nevíme, jestli to není použitelné."

"Kde?" chtěl vědět Doorn. "Musíme jít blíž," řekl Szardak s probuzenou zvědavostí. "Chci vědět, jestli jde skutečně o šrot nebo o pečlivě demontované součástky."

Opatrně se zvedli a v předklonu kráčeli dál. Už se dostali do osvětlené oblasti. Vlevo stálo v řadě osm menších lodí. Jejich nákladové dveře byly dokořán. Po rampách se v neustálém toku pohybovali roboti naložení nejrůznějším technickým harampádím. Jejich řada končila v 500metrovém gigantu a odtud se vracela zpět pro náklad do některé malé lodi.

I tady byl písek místy navátý až do výšky jednoho metru. Muži neměli problémy se schováváním.

Byli nyní na sto metrů od první malé lodi. Všichni čtyři se dívali dalekohledy.

Zřetelně bylo slyšet klapání, chrastění a dupání robotů. Udělali si v písku mezi loděmi cestičky. Vypadalo to strašidelně, v místech, kde bylo naváto víc písku, jako by se náklad sám pohyboval.

Muži si lehli opět těsně vedle sebe, aby si mohli vyměňovat své objevy.

"Skvělí roboti," zabručel Arc Doorn po chvíli přihlížení.

"Dosud jsem napočítal na 37 speciálních typů. Ale to zdaleka nejsou všechny. A jsou všelijak poskládatelní."

"Správně," přitakal tiše Szardak. "Základní forma robota je koule. V tom jsou všichni stejní. Liší se speciálním příslušenstvím. Jsem přesvědčen, že je tam několik set kusů."

"Kulový korpus obsahuje základní agregáty," projevil Doorn opět své fenomenální technické myšlení.

"Tam jsou energetické stroje, přídatné mašiny, sada vysílačky a přijímače, zásoba pohonných hmot a řídicí mozek. Pak je na každé kouli nahoře a dole adaptér. Na ně se montují speciální zařízení. Totéž platí o podvozku."

Doorn tiše přednášel. Jako by stál v sále před svými studenty. Občas vyplivl písek z úst.

"Hele, pozor, vypadá to, že loď před námi bude startovat," zasyčel Rul Warren. I ostatní spatřili, že se z ní už nevykládalo, byla očividně prázdná.

"Jestli skutečně odstartuje, jsme tu moc blízko," varoval Janos Szardak. "Mohli bychom se dostat do oblasti pohonu lodi. Stačilo by, kdyby jen maličko vybočila z kursu."

"Raději se kousek vrátíme," pravil znepokojeně Warren. Pak se napřímil.

"Dolů! Lehni si, člověče!" vyprskl Szardak. Padesát metrů před nimi se v písku cosi pohnulo. Pln hrůzy objevil, že tam jsou dva roboti, kterých si dosud nevšiml. Unikl jejich pohledům, protože se barvou přizpůsobili písku.

Ale bylo příliš pozdě.

Szardak zahlédl, jak se oba kulatí roboti slabě zaleskli. Zaslechl hvízdavý tón a to už se přitiskl hlavou k písku.

Byli objeveni a střelelo se po nich.

Paralyzátory, domníval se. Termozářič by působil jinak.

Jakoby na potvrzení jeho slov se Rul Warren tiše sesul k zemi. Skutálel se k Szardakovi a už se nehýbal.

"Dávejte pozor na roboty. Já se mrknu na Warrena," špitl Szardak. Připlazil se k nehybnému muži a zběžně ho prohlédl.

Warren tiše, ale pravidelně oddechoval. Stejně tak bilo i jeho srdce. Z tohohle i z dalších symptomů Szardak rozpoznal, že jde o dočasné ochrnutí šokovou střelou.

"Ti dva roboti se k nám blíží!," pravil Doorn. "Máme střílet?" "Jasně. Objevení už jsme stejně. Strážní roboti už určitě dali vědět svému velení."

Vytrhl těžký amfický termozáříč a vyhlédl přes hřeben duny.

Obě roboti koule se jim pomalu blížily. Jejich pojízdné pásy rozemílaly písek.

O pár vteřin později zasyčely dva zářivé energetické paprsky ze zbraní Doorna a Doranera. Roboty zasáhly. Téměř okamžitě oba roboti explodovali. Z písku vystříkly dvě písečné fontány a metaly kolem sebe kovové trosky.

"Moc toho nevydrží," konstatoval Doorn. "A co uděláme teď?" Szardak nestačil odpovědět. Náhle se pohnu I reflektor, který osvětloval tuto část kosmodromu. Jestliže to dosud vypadalo, že světla na nízkých stojanech byla instalována jen provizorně, nyní se ukázali další roboti. Dva metry velká kulovitá tělesa se otočila a ze všech stran se blížila ke čtyřem mužům.

Szardak z té strašidelné podívané nespouštěl oči. Věděl, že jsou ztraceni, pokud se mu z pohybů robotů nepodaří zjistit záměr jejich centrály. Rychle to sdělil i Doranerovi a Doornovi.

"Oukej, šéfe." Doorn se už nenamáhal hovořit tiše. "Ale ať vás rychle něco napadne, nebo nás ty roztomilé mašinky rozsekají na cimprcampr."

Roboti nesoucí reflektory byli řízeni pískově zbarvenými strážními roboty, kteří se hrnuli z pětisetmetrové kulovité lodi.

"To je kvůli nám shonu, co?" zakřeni se Mike Doraner. "Vypadá to, že nás chtějí zahnat k budovám."

Roboti se rozestupovali. "To se nedá nic dělat."

Szardak rychle překontroloval zásobník své zbraně.

"Když už nás nenechají utéct, tak se alespoň podíváme na kontrolní věž. Nahoře," ukázal do tmy, „jsou těžká laserová děla. Jestli se dostaneme k nim, pak ty dravčí hlavy něco zažijí."

"Pokud jsou děla ještě funkční," ohradil se Arc Doorn. Ukázal palcem k Rulu Warrenovi. "Vezmu ho. Vy dva mi budete krýt záda. Doporučuju, abychom vyrazili. Vzadu už neprojdeme."

Roboti mezitím téměř ukončili obklíčení. Naštěstí pro muže si přitom dávali na čas. Kromě toho prostor kolem giantích lodí náhle potemněl, když odtáhli se svými reflektory.

"Oukej. Jdeme."

Szardak vyskočil a pomáhal Doornovi, který si hodil přes rameno zasaženého Warrena. "Doranere, kryjte nás odzadu. Jdu napřed."

Jakmile stáli na nohou, strážní roboti je zaměřili. Ozářili je oslepujícím světlem reflektorů. Paralyzující paprsky však nepřicházely. Na tyhle zbraně byli od svého cíle ještě příliš daleko.

Retěz světél a strážních robotů se nacházel na 500 metrů za nimi a postupoval kupředu. Mužům zbyla jen cesta k budovám kosmodromu.

Janos Szardak spěchal vpředu, paprsmet připraven v dlani.

Neustále se ohlížel po Doornovi s Warrenem na zádech. Byl překvapen, jakou má Sibířan sílu. 'Dorazili k prvnímu písečnému valu. Za ním byla alej vytvořená transportními roboty. Ted' se hodilo, že jejich práce už skončila. Vyházený val byl vysoký dva a půl metru. Poté, co se Szardak přes něj opatrně podíval, počkal, až dorazí Doorn a Doraner.

Pak přelezli val, přešli 20 metrů širokou aleji a došli k dalšímu písečnému valu.

"Ještě můžete?" zeptal se Szardak. Doorn položil na chvíli Warrena do písku a oddechoval.

"Oukej, jen si chvilku odfouknu. Tam vpředu, na další ulici," ukázal před sebe, jsou roboti v plné práci. Jak se přes ně dostaneme?"

"Takhle," poklepal Doraner na paprskomet. "Když pár těch strojů sestřelíme, provoz se ucpe a zastaví." Ohlédl se.

„Naši pronásledovatelé získali dokonce náskok. Neměli bychom se pokusit uniknout přes volné prostranství ?"

"Vběhli bychom jim přímo do náruče."

Szardak se rozhlédl na všechny strany. "Očividně nás chtějí chytit živé. Jinak by po nás už dávno stříleli termálními zbraněmi."

"Honem, dál," hodil si Doorn Warrena přes rameno. "Necítím se' dobře na pitevním stole nasvícený jako laboratorní myška."

Ti, kteří řídili pronásledování, se zřejmě domnívali, že své oběti dostihnou u první obsazené ulice. Mysleli si, že muži mezi těsně za sebou jezdícími stroji neprojdou. Ze se zastaví a že je strážní roboti snadno zasáhnou svými paralyzátory, až se k nim přiblíží.

"Neuvěřitelné."

Jestliže Arc Doorn udělil nějaké technické záležitosti toto ocenění, pak už to něco znamenalo. Muži dospěli k prvnímu valu další ulice. Ležící na břiše pozorovali pohyb pracovních robotů. Jedna řada těsně za sebou jdoucích robotů transportovala náklad, druhá se vracela pro nový.

Protože se odtud reflektory povětšinou ztratily, vypadala celá scénérie v pološeru dvojnásob nepřírozeně. Stroje si mužů vůbec nevšimaly. Pilně se pohybovaly sem a tam, jako by to dělaly odjakživa. I

"Zvláštní," pravil Szardak. "Takových robotů a žádný z nich ničím nepřipomíná Gianta. Člověk by si myslel, že je stavitelé stvoří podle sebe."

"Hmmm. Na to jsem taky už pomyslel," odpověděl Doorn. "Ale pojďme si raději prostřílet průchod." Podíval se přes rameno.

"Moc času už nemáme;"

"Dobrá." Szardakův hlas zněl naléhavě. "Uvidíme, co se stane. Doufejme, že všeobecný chaos. Jinak bychom to celé museli ještě šestkrát zopakovat. Kdybychom se vzájemně ztratili, pak platí setkání u kontrolní věže. Nesmíme se nechat dotlačit k provozním budovám. Tam by nás chtěli mít. Asi tam na nás čekají. Takže pronikat doprava, k věži."

On a Doraner začali střílet do robotů. Paprskomety krátce zasyčely.

Mezi roboty to zachrastilo, zarachotilo a vyšlehl plamen.

Řada naložených robotů se zarazila. Pak se další stroj vzpamatoval a objel ten rozbitý.

Ale nedostal se dál než vedle něj. Tam ho zarazila další střela. Během krátké doby se tak mužům podařilo obě řady robotů zastavit.

"Mezi ně a na druhou stranu," zvolal Szardak. "Pak doprava. Jdu napřed, otestovat reakci robotů."

Seskočil dolů a s tasenou zbraní mezi ně vstoupil. i Ani se nehnuli. Slyšel jen bručení jejich agregátů.

Doraner a Doorn jej následovali. Ted' nesli Warrena oba. Šťastně přešli přes ulici a vylezli nahoru na val. O pár vteřin později se prostranstvím rozlehla mohutná dutá rána. "Co to bylo?" ptal se Szardak. "Nějaká exploze?"

"Hůř. Pracovní roboti odhodili svůj náklad," odpověděl Arc Doorn tiše.

"Proč?" Doraner nedokázal najít odpověď.

"Začnou nás všichni hledat," předpovídal Sibiřan. "Ale že jim to v centrále trvalo, než jim došlo, že nejsme žádní hlupáčci. No, jestli se teď' pořádně nerozeběhneme, prohrajeme to."

Muži vyrazili. Jejich majákem a cílem byla tmavá silueta kontrolní věže. Utíkali jako ještě nikdy v životě. Warrena ted' nesli Doraner a Szardak.

Vyběhli však o chvíli později, než měli, protože zároveň s jejich startem se dali do pohybu i transportní roboti a snažili se přelézt val nad ulicí.

Jeden druhému přitom překáželi, naráželi do sebe, odhazovali se a padali dolů. Centrála je pro tento úkol zřejmě nevybavila právě nejlepším programem.

Tato skutečnost přinesla unikajícím mužům drahocenné vteřiny. Ale pak už se octli v hrůzném kovovém snu.

Ze všech stran po nich sahaly kovové pařáty všeho druhu.

Muži poskakovali, vzájemně se kryli střelbou, házeli sebou a zase vyskakovali.

Kdyby to nebyli transportní roboti, neměli by muži šanci.

Ale takto se Szardakovi podařilo šikovným zásahem jednoho robota vyvolat řetězovou srážku mezi ostatními.

Bojovali ze všech sil.

Podle syčení paprskometů Szardak zhruba rozeznával, kde se nacházejí jeho druzi.

Nebojovali příliš daleko od něj. Vyskočil a utíkal za nimi.

Právě vyřadil z provozu robota s velkou lopatou bagru. Robot byl poškozen a řítil se proti kontrolní věži. Cestou odhazoval všechny další roboty, kteří se mu připletli pod pásy.

"Tam !" křikl Szardak směrem za šilejícím bagrem. "Za ním !"

Jeho přátelé pochopili, oč mu jde. Doorn popadl bezvládného Warrena. Z posledních sil běželi uličkou vytvořenou poblázněným silným robotem. .

Později nedokázali říct, jak tím kovovým peklem prošli. Zřejmě se velí nu ztratili ze zaměřovačů.

Zhluboka oddechující se zarazili u jednoho z vedlejších vchodů kontrolní věže.

"U všech planet," vytíral si Doorn písek z očí. "Tentokrát jsem si už i já myslel, že to nezvládneme."

Szardak, který stejně jako ostatní klesl únavou na zem, se opět postavil. Napjatě naslouchal do noci. Až sem je roboti nepronásledovali. Vchod byl umístěn zezadu věže, nebylo odtud vidět na plochu kosmodromu. Ale zmatený hluk. slyšet byl.

"Neměli bychom se pokusit tudy utéct?" ukázal Mike Doraner kývnutím hlavy do temné pustiny za věží. '

"Ne," rozhodl Szardak. "Jsme unaveni a nedostali bychom se daleko. Zvlášť když sebou musíme nést Warrena. Měli bychom se raději pokusit proniknout do věže. Znáám její zařízení velmi dobře. Tam na nás roboti nemohou."

"A co Gianti ?" zeptal se Doorn.

"Koneckonců se zatím ani neobjevili, natož aby nás napadli," dal k uvážení Szardak. "Kromě toho jsou nahoře na věži superlasery. Proti nim jsou ty pozemské jen dětské hračky. Myslíte si," obrátil se na Doorna, "že budou ještě provozuschopné?"

"Možné to je."

Sibiřan získal svůj ztracený klid.. Vstal a ve světle lampy si prohlížel těžké ocelové dveře. '

"Zřejmě automatika. Podíváme se na to."

Tasil paprskomet a nastavil jehlový paprsek na nejvyšší intenzitu. O pár vteřin později stékala ocel dveří v jemných čůrcích k zemi.

Doorn je řezal s pečlivostí zlatníka. Blížil se k místu, kde byla podle něj umístěna otevírací automatika. Tyhle dveře na stanicích pozemšťanů umístěných na cizích planetách se automaticky otevíraly například při seismických otřesech nebo při náhlých silných vedrech. Zabraňovalo se tím ohrožení těch, kteří neznali kód zámku.

Protože Doorn nedokázal vyvolat zemětřesení, zkusil to s vedrem. Měl úspěch. Ve dveřích to nahlas klaplo. Pak ještě jednou a potřetí. Potom se dveře o kousek otevřely.

Chtěl na tento fakt upozornit své druhy, ale vtom zpoza rohu vyběhl Szardak, jenž byl mezitím na výzvědách.

"Gianti nejsou nikde vidět," hlásil "Ale speciální strážní roboti vypadají, že se formují k novému útoku," Pak si všiml otevřených dveří.

"Dobře, velmi dobře, rychle dovnitř. Tam uvnitř budeme prozatím v bezpečí. A pokud ještě i laserové zbraně budou. . ."

Vešli do nízké chodby, jež vedla doprostřed věže. Při zdích stály kovové regály. Szardak na ně ukázal.

"Zabarikádovat," řekl. Muži shodili několik regálů na zem, přitáhli je ke dveřím a přivařili je k nim pomocí zářičů. I přes rozbitý zámek nebylo teď možné dveře otevřít.

Poté, co si takhle kryli záda, začal Szardak prohlížet Warrena. S ulehčením konstatoval, že Warren pomalu přichází k sobě.

Druzí dva se na něj tázavě zahleděli., "Mohlo to klidně dopadnout hůř," mínil Euroasiat. "Brzy se probere. Ale tady nemůžeme zůstat. Musíme se dostat nahoru do velínu a ke zbraním."

"Je tu někde pomocný výtah s vlastním energetickým pohonem ?" nakoukl Doorn další problém.

"Já jsem tu vždycky jezdil normálním výtahem," odpověděl Szardak.

"Jdu se podívat. Regulérní energetické zabezpečení bude asi mimo provoz. Doraner by měl jít se mnou, kdybychom narazili na odpor."

"Oukej, já zatím zůstanu u Warrena." Szardak zůstal sedět. Doorn s Doranerem zmizeli za nejbližšími dveřmi.

Janos Szardak pochopil jejich bezvýchodnou situaci. Jak se asi tak mohli spojit s Čobem a Voncevem u Blesků, aniž by nebyli zaměřeni? Kromě toho pochyboval, že by slabý signál přílbových vysílaček prorazil ochranný energetický štít Syntetů. A kde byl Ren Dhark? Kde byla POINTOF?

Zahnal temné myšlenky, vstal, přistoupil ke vchodovým dveřím a naslouchal. Nic nezaslechl.. Pak se vrátil k Warrenovi, posadil se k němu a zapálil si cigaretu. Unaveně pokuřoval ve tmě.

Doranera a Doorna poznal zdálky podle světla jejich svítlen. Rychle se blížili.

"Cesta nahoru je volná," hlásil Doorn. "Našli jsme výtah a nechali ho několikrát na zkoušku jet nahoru a dolů. Všechno je v pořádku. Vypadá to, že věž není obsazena ani Gianty, ani roboty."

"Tak jdeme," vyskočil Szardak. Společně zvedli Warrena a vyrazili. Chodba vedla ke střední šachtě věže.

Tady se nacházelo více výtahů, mezi nimi i ten, který fungoval na nouzový pohon. V Jeho kabině svítilo světlo a bylo tam slyšet bručení malého konvertoru.

Muži nastoupili. Doorn stiskl jedno z nejvyšších tlačítek na kontrolní tabuli. Kabina se ihned dala do pohybu a se značným zrychlením se rozjela nahoru.

"Kde jenom můžou ti zatracení Gianti trčet?" divil se Doraner. "Ve věži očividně nejsou." ..

"Jsou buď na lodích, nebo vedle v letištní budově," odpověděl Szardak. "Hlavně že nejsou tady." "

Světelná ručička na skleněném ciferníku dosáhla nápisu Kontrolní kupole. Výtah se zastavil. Když se jeho dveře automaticky otevřely, drželi všichni tři muži v rukou zbraně. Ale před nimi byla jenom temná místnost s velkými okny, jimiž dovnitř zářily hvězdy.

Szardak posvítil do místnosti. Byly tu nejrůznější komunikační a zaměřovací přístroje, počítače a další zařízení velí nu.

"Tady zatím zůstaneme," rozhodl. "Opatrně se svítilnami, ať je dole nikdo nespatri. V žádné. případě nepoužívat helmové vysílačky."

Arc Doorn mezitím už bez vyzvání vypnul konvertor nouzového výtahu, zavřel dveře a kráčel teď k Szardakovi.

"Tady pod tím jsou ta laserová děla s vlastními agregáty?"

"Ano," potvrdil Szardak. "Měli bychom se je pokusit uvést do provozu. Možná že se budeme muset brzy bránit. Jdu s vámi."

Otočil se k Doranerovi.

"Prohledejte kontrolní velín. Doorn a já se postaráme o zbraně. "Aspoň jednou zase normální žebřík," zašklebil se Arc Doorn a slézal o patro níž.

"No, panečku," hvízdal pak, když spatřil 20 metrů dlouhou trubici. "Jestli tohle funguje, tak Giantům ukážeme, zač je toho loket."

Rozhlížel se.

Szardak se mezitím posadil do sedačky před ovládací panel střelce. "Konečně zase jednou stroje, kterým dokonale rozumíme," zavolal k Doornovi.

"Kde mají konvertory?" zeptal se Doorn. Szardak ukázal palcem k podlaze.

"O patro níž."

"Podívám se, co se s tím dá dělat."

Sibiřan nadzvedl poklop a zmizel dole.

Szardak se mezitím rozhlížel po zbrojnici. Každé ze čtyř supertěžkých laserových děl bylo možné po kolejích přemístit do jakékoli pozice na kružnici.

Normálně byla děla zajištěna. Připravena ke střelbě byla, když se nad nimi otevřela tři metry široká střílna v kupoli.

Szardak opustil své místo a přešel k jedné z těchto střílen. Hluboko pod ním ležel kosmodrom. K Szardakově podivu se roboti opět vrátili k nakládání velké lodi. Zbytky rozbitých a zničených druhů už uklidili. Po Giantech ani stopy. Jejich pasivita byla nevysvětlitelná. Nebo je měli za mrtvé?

Szardakovy myšlenky byly přerušeny intenzívním bubláním, přicházejícím z patra pod ním. .

Znal ten zvuk velmi dobře. Probudil v něm vlnu radosti. Doornovi se podařilo rozjet první reaktor. I zbývající tři nastartuje... Mimoděk pohrozil pěští ke kulovitým lodím.

O chvíli později bylo střelecké stanoviště naplněno temným duněním. Szardak seděl opět na ovládací sedačce. S tlukoucím srdcem stiskl tlačítko s nápisem Otevření proluky a za chvíli měl před sebou volný prostor ke střelbě.

Z konvertorovny vylezl Doom. Zabouch za sebou. Ve slabém světle číselníků spatřil Szardaka, jak sedí za cílovou optikou.

"K palbě připraven, co?" Ušklebek v jeho zašpiněné tváři působil téměř strašidelně. Szardak kývl. Pohnu I dalšími pákami a zapojil i další tři děla do provozu.

Ted' mohl ze své sedačky ovládat všechny čtyři. Stiskl tlačítko elevace a hlavně všech děl vyjely na deset metrů ven do volného prostoru.

"Zvláštní. Gianti se neukazují ani ted;," řekl Doom. "Už dávno přece museli běžící konvertory zaměřit."

"Jděte nahoru a informujte Doranera. Až to začne a Gianti se pustí do palby po nás, přejděte na opačnou stranu věže. Já každopádně zůstanu tady," určil Szardak. Podíval se dolů na dvě 500 metrové lodě. "Ty stojí špatně. Přímo proti nám, těm se na nás bude špatně střílet. Můžeme počítat jenom s odvetou robotů a těch osmi malých lodí. Roboti nám nemohou být nebezpeční, takže se zaměříme jenom na ty stometrové." Szardak spatřil už jen Doornovy nohy, lezoucí po žebříku. Pak stiskl jedno po druhém čtyři červená tlačítka s nápisem: Nabít. , Zaslechl pumpy mezitím vyrobeného vodíku, jenž sloužil k chlazení bleskových hlavních. Potom spatřil kulaté kontrolky zbraní, jak se nepřírozeně rozzářily.

20 metrů dlouhé a metr silné hlavně ze syntetického rubínu byly nyní nabity světlem. Světlo v nich přebíhalo sem a tam. Až je zcela naplní, bude možno vyslat nahromaděnou energii na cestu.

Szardak baterii namířil nejdříve na první z osmi malých giantích lodí. Ukazatele energie laserů se blížily značně sta procent, když Szardak shora zaslechl nějaké volání. A skutečně to byl Doorn, jenž se v největším spěchu řítí po žebříku dolů k němu. Szardak přehodil páku řízení na Pohotovost k palbě. Doorn seskočil ze žebříku a rozběhl se k němu.

"Vypadá to, že se všichni Gianti sešli v letištní budově a naslouchají nějaké poradě nebo přednášce," řval, aby překřičel konvertory. "Doraner aktivoval videofony. Viděli jsme je. Je jich tam asi padesát. Mimochodem - Warren je už zase v pořádku."

"Fajn," křikl Szardak. "Asi to budou posádky lodí. Pak se těch dvou velkých lodí ani nemusíme obávat. Budou obsazeny slabě, jestli vůbec, ale asi těžko budou schopny boje. Takže se ted' pustím do malých lodí a do robotů."

"Potěš je pámbu," řekl Doorn a postavil se za Szardaka. "To bude stát Gianty pěkné ztrátičky, když se tak dívám tady na ty lasery."

Byl očividně rozhodnut nenechat si nic ujít. Szardak znovu aktivoval systém. Obří rubíny budou zakrátko nabity. Pak stiskl tlačítko periodická salva. A zamířil.

"Pal !" vykřikl, když stiskl červené tlačítko. Tmu rozřízl tichý blesk. Uprostřed malé kulovité lodi vyvstal asi metr široký otvor s otřepenými okraji. Z díry stoupal dým.

O patnáct vteřin později automaticky vystřelilo druhé dělo. Zasáhlo totéž místo. Paprsek se tentokrát dostal hlouběji a zasáhl tanky s pohonnou hmotou. Ze vstřelové díry vyrazil žlutý plamen. Povrch lodi se na několika místech rozežhnul a propadl se dovnitř. Do prostoru unikal oheň a dým, ozývaly se exploze. Pár vteřin po třetím zá- sahu se loď složila jako hromádka starého železa.

Szardak přešel cílovou optikou na vedlejší malou kulovitou loď. Opakovalo se to, co se stalo s první lodí.

"Proč ne ty dvě velké tam dole?" ukázal Doorn na 500 metrové loď.

"Příliš nebezpečné. Kdyby vybuchly, mohly by s sebou strhout i věž. Kromě toho stojí tak nevhodně, že bych je maximálně škrábl na temeni."

"Jen to s nimi zkuste," nutil ho Doorn. "Čím větší ztráty jim způsobíme, tím líp."

Szardak s ním musel souhlasit. Namířil těžká děla dolů, jak to nejvíc šlo. Pak přepnul spoušť na společnou střelu.

Nato stiskl odpal.

Nahromaděná energie vyřízla do povrchu jedné velké koule asi třicet metrů dlouhou žhavou škvíru. Stěny této lodi byly podstatně silnější než u těch menších. Vypadalo to, že paprsky nezasáhly žádné důležité zařízení.

Szardak a Doorn vzrušeně čekali na další dobití rubínů. Ale ještě než dosáhly 70 procent, kolem obou velkých giantích lodí začínalo mihotavě problikávat sílicí světlo.

"Rychle! Zapojují ochranné štíty." Arc Doorn sáhl vedle Szardaka a vypálil s 80procentní energií. Ta sice ochranný štít rozzářila, ale štít ji už odrazil. .

"Zatraceně," praštil se Doorn vzteky pěstí do otevřené dlaně. "Jak rád bych jednu z těch lodí viděl vybuchnout."

"Tak dole uklidíme ty malé," řekl Szardak, přepnul opět na periodické salvy a namířil na menší loď.

Když vypálil, na lodi ihned vypukl požár, jenž ji během minuty zničil.

"Zvláštní, tahle pasivita," řval Doorn do toho pekla. "Nevracejí ani ránu."

"Ty lodě budou opuštěné, přinejmenším ty malé ano," řekl Szardak a zamířil na čtvrtou malou loď. "Ve velkých možná pár Giantůje, anebo ochranné štíty zapojila automatika."

Se škodolibou radostí stiskl červené tlačítko. Zasáhl.

Kdosi zajásal a poklepal mu na rameno.

Byli to Doraner s Warrenem, kteří si nechtěli nechat ujít tu podívanou.

"Jen do něj !" komentovali každý výstřel. "Jen ať se s námi ti zatracení Gianti pořádně seznámí."

Bylo hádankou, proč Gianti neodpovídají. Szardakovi se podařilo zničit všech osm menších kulovitých lodí. Potom si vzal na mušku roboty a pálil do nich hlava nehlava. Byly jich stovky, co jich zničil.

Prostranství pod vysokou věží připomínalo moře dýmu, červených jazyků ohně a žhnoucích hromad kovového šrotu. Pak Szardak pa.lbu konečně zastavil.

"Hotovo," řekl Doorn. "A co budeme dělat teď? Jak se vrátíme ke svým Bleskům? Už jsme docela dobře zjistili, co se tady na kosmodromu děje."

"Něco zkusíme," řekl Szardak a zapojil přilbovou vysílačku. "Szardak Voncevovi. Szardak Voncevovi. Odpovězte."

Szardak naslouchal, ale nic nepřicházelo. Bojová nálada z něj vyprchávala.

"Szardak Čobemu. Szardak Čobemu. Ozvěte se." Zase nic.

Szardak volání několikrát zopakoval.

Když se kamarádi neozývali, nakonec vysílačku vypnul.

"Bál jsem se toho," řekl. "Syntetové je odstínili. Chtěl jsem, aby sem pro nás dolétli s Blesky. . ."

".. takže tady trčíme pěkně v pastičce na myši," dodal Warren. "Gianti se na nás nebudou věčně jenom koukat."

"Ale zatím musejí, jak to vypadá," zašklebil se Doorn. "Trčí v tom baráku a nemůžou se dostat k velkým lodím. Jestli se do nás chtějí pustit, musejí do lodí. Ale jak?"

"Museli by proběhnout mezi našimi střelami,' dokončil Doraner. "Ale to by se jim mohlo stát, že je odfouknem jako písek."

"No dobrá, takže je to pat," pravil váhavě Szardak. "Ale jak se na druhou stranu dostaneme odtud my? Přece nevěříte tomu, že by Gianti už nedisponovali žádnými roboty? . . ."

"Zatím tady ale určujeme my. co se stane," konstatoval Arc Doorn. "Půjdeme k videofonu a laskavě Giantům sdělíme, aby si pastoupili a zmizeli z Marsu, nebo. . ." luskl významně prsty.

"TO není hloupé," uznal Szardak. "Tak by to mohlo jít. Oukej, Doorne, běžte nahoru a domluvte se s nimi. Jakmile navážete kontakt, dejte mi vědět přilbovou vysílačkou. Já pak trochu střelím do té budovy, co v ní mají tu schůzi a dostanu Gianty mírně pod tlak. . ."

Vtom mu hrdlo sevřel děs. Jeho náhle zpoceně ruce sevřely páky. Všichni vyplašeně sledovali směr zvedajících se laserových zbraní. "Co se děje?" zeptal se Rul Warren. A pak také spatřil šest teček mezi hvězdami, které se k nim blížily. Když přišli na to, oč jde, zbledli.

„500metrové lodě," řekl Szardak víceméně sám sobě. "Teď už vím, proč nic nepodnikli a nechali si zničit malé lodě a roboty. Ani nepomysleli na to, že by se měli vystavovat nějakému nebezpečí. Jednoduše si přivolali pomoc."

Jsme vyřízeni. Všichni čtyři muži si to mysleli, přestože to žádný z nich nevyslovil.

Byli rozhodnuti neprodat svůj život lacino. Szardak měl namířeno na první z šesti přistávajících obrů.

Věděl o marnosti svého počínání, ale nechtěl skončit bez boje.

Sledoval vzdálenost. Až se kontrolka rozsvítí zeleně, bude přistávající loď na dosah laseru. Ale Janos Szardak se ke střelbě nedostal. Ve výšce udeřil bělostný zářivý blesk a proměnil sto metrů plochy kosmodromu ve vařící se lávu.

Szardak chtěl mechanicky stisknout. spoušť, když kosmická loď vypálila podruhé. Energie zaplavila střeleckou pozici i přes helmy muže oslnila. Mohutná věž se otřásala elementárními silami.

Szardak už neměl čas ohlédnout se po svých přátelích. Zasažen smrtelným strachem se křečovitě držel sedačky. Cítil, jak se věž naklání. V ocelově tvrdých stěnách z plastikobetonu se objevovaly praskliny. Ozývaly se zvuky praskání a lámání.

Před Szardakovým duševním zrakem se odvíjel zpomalený film jeho života. Věděl, že tohle je poslední stanice jeho života, tolik bohatého na dobrodružství. Zběžně pocítil politování nad vším, co zůstalo nevykonáno. Pak se obrátil. Chtěl přece jen ještě jednou spatřit tváře svých přátel.

* * *

Hvězdné sání, nadsvětelný pohon lodi, hnal POINT OF vesmírem. Cílem byla Sluneční soustava. Drobná žlutá hvězda se nacházela přesně v centru teleskopu, jehož pomocí byl udržován stanovený kurs.

"Maximální soustředění," volal Dan Riker velínem k zaměřovači. "Musíme každou chvíli počítat s útokem. Jak to vypadá?"

"Absolutně nic, pane Rikere," odpověděl odborník na zaměřovače Tino Grappa. "V celé oblasti široko daleko vůbec nic."

"Oukej," řekl Riker a zapnul videofon do spojové centrály. "Morrisi. Dávejte neustále pozor, zda se neohlásí Dharkova skupina. Sluneční soustava je velká. To bychom se nahledali, kdybychom neměli alespoň náznak směru. Dávejte pozor na soustředěné vysílání dravčích hlav. Tam kde se domlouvají, tam můžou být naši lidé."

"V pořádku, pane Rikere," potvrdil Morris. "Přijímače pracují na maximum."

* * *

I

V astronomickém ,a astrologickém oddělení se mezitím hádali doktor Ken Wask a šéfmatematička Anja Fieldová o tom, zda POINT OF při úniku z dosahu Slunce zpomaleného času provedla transici.

"Pan Riker je přesvědčen o tom, že loď není transice schopna," řekla Anja Fieldová důrazně. "Jeho názory byly pro ni svátostí."

"Pan Riker se může mýlit," kontroval Wask.

"Checkmaster jeho názor potvrdil," zůstávala Anja na svém. "Kromě toho to tvrdí i Ren Dhark a řada specialistů."

Doktor Wask pokrčil hubenými rameny.

"Milá slečno Fieldová. Jste si naprosto jista, že se vyznáte ve všech technických detailech a možnostech POINT OF?"

"Mhm, to nevím," pravila Anja váhavě.

"Tak vidíte. Jsem přesvědčen, že loď nabízí v mnoha ohledech řadu neznámých možností," pokračoval Wask.

"Ale Checkmaster . . ." oponovala Anja.

Ale co." Wask vyskočil z křesla a začal přecházet po místnosti sem a tam. "Při vši dokonalosti' je Checkmaster pouze stroj, počítačový stroj. Záleží na schopnostech programátorů. Jestliže ty jsou špatné nebo mylné, pak jsou takové i závěry Checkmastera."

"Nemám námitek," pravila matematická. "Měla bych tedy vzít na zřetel, že názory palubního mozku Checkmasteru nemusí být za všech okolností těmi nejsprávnějšími."

"Výtečně," pravil doktor Wask. "Takže nemůžeme ani s jistotou říct, že by se pohon POINT OF nehodil pro transice, tedy pro skoky v hyperprostoru. Já se domnívám, že jsme se právě transicí dostali ze Slunce zpomaleného času do temného mraku v souhvězdí Hadonoše."

"Z čeho přitom vycházíte?" "Jak víte, Checkmaster ukládá veškeré letové údaje. Tedy kurs, vzdálenosti, čas a všechny ostatní údaje související s letem a s pohonnými agregáty."

Anja přikývla. ;

"Takže; tato data jsem si velmi pozorně prohlédl. A víte, co mě přitom napadlo ?"

Wask vztyčil ukazováček.

"Ona vzdálenost byla překročena rychlostí, rovnající se miliónnásobkům rychlosti světla."

"Možná.že loď takovou rychlost vyvinula ?"

"Ale ne bez měřitelného času zrychlení," protestoval vědec. "Ne. Já si skutečně myslím, že jsme nechtěně provedli transici. Co se ale podařilo jednou, musí se podařit i podruhé. Je věcí techniků, aby zjistili, jakým způsobem to provést. Pak by bylo třeba provést experiment. Když docílíme stejné výchozí situace, měli bychom se dopracovat ke stejnému výsledku."

"Velmi :zajímavé a bystré, doktore. Ale já vidím ještě jednu možnost, jak vysvětlit onu minimální časovou ztrátu," pravila Anja.

"Jakou ?"

"Pomyslete na Einsteinovu relativitu času. Čas je relativní. Při stoupající rychlosti probíhá relativně pomaleji pro toho, kdo se touto rychlostí pohybuje. Totéž platí i pro stroje a pro hodiny. A také pro Checkmaster. Palubní mozek počítal pomaleji, než by odpovídalo skutečnosti."

DoktorWask se zhluboka nadechl, aby své protivnici odporoval, ale byli přerušeni videofonem.

Na malé obrazovce se objevila Rikerova tvář.

" Všem, všem. Prosím, slečna Fieldová ihned do velínu. Slečna Fieldová ihned do velínu."

Anja Fieldová sklouzla z Waskova psacího stolu a ohlásila se. "Škoda, doktore," řekla, zatímco kráčela ke dveřím. "Dnes se už k žádnému výsledku nedopracujeme. Ale měli bychom o tom všem přemýšlet."

-

* * *

"Prosím udělej, ehm, proved'te rutinní přepočtení kursu, slečno Fieldová," přivítal ji Dan Riker ve velínu.

"Ale jistě, přirozeně," odvětila. "Už na tom dělám." Samozřejmě věděla, že si ji zavolal jen proto, že ji rád viděl. Anja k němu chovala obdobné city, ale dávala si záležet, aby si toho nikdo nevšiml.

Díky svým vynikajícím znalostem matematiky a citu pro nejjednodušší výpočetní operace měla úkol za několik minut hotov. Checkmaster, výrobek nepochopitelných Tajemných, vydal výsledek za 17 sekund. "Stanoviště na začátku početní operace 23 světelných let od slunečního systému," odečetla Anja z vyjeté fólie. "Kurs je fixován dobře."

Chtěla se vrátit k nějakým detailům, ale přerušil ji Glenn Morris, jenž se objevil ve videofonu.

"Pane Rikere. Právě jsme zachytili hypervysílání Rena Dharka. Bohužel ne celé. Mám vám ho předat?"

"Jistě."

Jakmile padlo jméno Rena Dharka, všichni ve velínu strnuli. Plni očekávání zírali na reproduktor, ze kterého mělo vysílání přijít.

Nejdřív slyšeli šum, praskání a obdobné zvuky a potom hlas. Hlas Rena Dharka.

"Ren Dhark pro POINT CF. Ren Dhark pro POINT CF. Nacházím se na Zemi. Na stanovišti T -XXX, jež leží na jižní Aljašce. Posádka základny unikla vlivu Giantů. Muži a já nyní proti nim bojujeme. Napadají nás podstatně lepšími zbraněmi. Pokusíme se udržet, jak nejdéle to půjde. Mnoho šancí nemáme, když ale. .."

Víc toho nebylo.

"Morrisi, to je všecko?" z~ptal se Riker.

"Ano, víc se toho k nám nedostalo. Nedokážu říct, proč bylo vysílání přerušeno."

"Oukej, Morrisi. Díky. Dávejte dál pozor,"

Po několik minut vládlo ve velínu mlčení, Starost o Rena Dharka a jeho skupinu byla velká. Rty Dana Rikera se stáhly do úzké čárky a Ralf Larsen se kousal do spodního rtu.

"Zatraceně," řekl Riker konečně. "Ví někdo z vás, co to jsou Gianti? A co je jejich vliv?"

"Měl tím na mysli útočníky," řekla Anja. Fieldová tiše.

"Jaké útočníky? Co je to za základnu, kterou nám udal? O jakém vlivu na lidi to mluvil?"

Rikerův hlas zněl tvrdě.

"Čím dřív dorazíme do slunečního systému, tím dřív se to dozvíme," pravil Larsen a přelétl přístroje. Hledal indikátor zrychlení. Ukazoval velmi vysoké hodnoty. POINT OF se brzy dostane do slunečního systému.

V té chvíli se ozvaly prostorové zaměřovače. Krátce po sobě vykázaly silné otřesy prostoru ve vzdálenosti jenom 400 000 kilometrů od POINT CF.

"Tři lodě, křížem na pravoboku," ozval se Tino GraRpa. _"Jaký typ, jaký kurs?" chtěl vědět Riker. "Kurs kolizní."

"Jako obvykle," pokrčil Riker rameny. "Kde nás uvidí, tam na nás zaútočí. U všech planet, rád bych věděl proč."

Pak dal příkazy oběma zbrojním centrálám, 'aby pokud možno ušetřily cizí lodě, ale v případě útoku se okamžitě bránily.

"Panebože, co je tohle?" ujelo mu pak, když se podíval na obrazovou kouli.

To, co se vznášelo v kosmu, by každý pozemšťan označil za šílený nápad vyšínutého konstruktéra.

Tři lodi byly kulovité, jejich průměr byl asi 160 metrů. Z koulí vybíhaly dlouhé štíhlé roury, 390 metrů dlouhé, 18 metrů v průměru. Očividně obsahovaly pohon, protože z nich proudily do prostoru paprsky. Lodě disponovaly stejně jako POINT OF nadsvětelným pohonem. "Zvláštní pohonný princip," ohlásil se Miles Congollon ze strojovny. "Rád bych si ho prohlédl zblízka."

"Obávám se, že oni by od nás chtěli totéž," zabručel Dan Riker. Ještě jednou se přesvědčil, že intervalová pole jsou zapojena. Než stačil odečíst hodnoty, z palicových lodí, jak je někdo nazval, vyšlehly útočné paprsky.

„70 procent zatížení intervalových polí," zahvízdal Larsen. "Ty lodičky mají ale sílu. Musíme být opatrní."

"To už jsme," odvětil Riker. "Všem zbraním - pal! !"

Palicové lodi opět vystřelily, ale nekoordinovaně, takže intervalové pole tolik nezatížily. '

Než stačily vyslat třetí salvu, POINT OF odpověděla rudými jehlovými paprsky.

Snadno prolomily ochranné štíty palicových lodí. Jedné z nich ustřelily kus pohonné trubice.

"Myslím, že jsme jí zničili pohon," pravil Ralf Larsen. Intervalová pole POINT OF byla opět zasažena. Ale třetí nepřátelská loď měla problémy, potácela se a zůstávala pozadu. '

Zbývající dvě palice ani nepomyslely na to, že by se měly vzdát. Už měly asi s intervalovými poli zkušenost. Obě namířily na stejné místo a zatížily pole na 91 procent.

POINT OF odpověděla, škrábla jednoho z útočníků. Z lodi vyšlehl plamen.

"Co to může být za týpky?" ptal se Larsen. Riker pokrčil rameny.

"Někdo, kdo nenávidí Tajemné. Podívejte. Je poslední a útočí," I druhá zasažená loď se ze všech sil snažila udržet s POINT OF kontakt.

Skutečně. Ze všech sil.

Riker rozpoznal smysl této snahy.

"Palte na zasaženou loď. Chtějí proti nám opět spojit síly a přetížit intervalové pole."

Namísto odpovědi vyšlehl z obou zbraňových centrál rudý paprsek. Zasažená palicová loď se rozpadla a kosmem se rozlétly její trosky.

Třetí palicová loď uznala prohru. Vracela se k první zasažené lodi. O 15 vteřin později zaměřovače určily silné otřesy prostoru ve vzdálenosti 87 miliónů kilometrů.

Palice zmizely.

Anja Fieldová vrtěla hlavou.

"Jedna věc mi tu nehraje," řekla. "Všichni se domníváme, že veškeré civilizace, se kterými jsme se potkali, nenávidí Tajemné, a proto proti nim útočí."

Riker pokýval hlavou. ,

"Když ale znají Tajemné," pokračovala Anja, "pak musejí znát i účinnost jejich zbraní. Posádky těch tří lodí přece musely vědět, jak mizivou mají proti nám šanci. A když to věděly, proč proti nám přesto zaútočily? Proč se obětovaly? Proč to dělali i ostatní? Hloupostí se to vysvětlit nedá, protože velitel 'takové lodi, která letí nadsvětelnou rychlostí, nebude přece zmítán emocemi, jejichž vinou by posádku vědomě hnal do záhuby! Co to tedy je, co ty ostatní neustále nutí do útoku?'"

"To kdybychom věděli, zbavili bychom se značné části našich starostí," zabručel Riker.

Zapálil si.

Trápila ho starost o Rena Dharka a ostatní.

Aby zahnal nepříjemné myšlenky, spojil se s doktorem Waskem. "Haló, doktore. Zaznamenali jste spektrum pohonných paprsků palicových lodí?"

"Ano, pane Rikere. Chcete výsledky?"

"Pošlete je Congollonovi," řekl Riker. "Jak ho znám, čeká na ně.." "V pořádku," řekl Wask a vypnul spojení.

"Co se může dít na Zemi?" poklepával Riker prsty o stůl. "Už mám toho tápání ve tmě dost. A pak tihle Syntetové. Kdo jsou? Odkud přicházejí? Co nám chtějí? Jak nám znovu zasáhnou do našich plánů?"

"Neměli bychom začít uvažovat tímhle způsobem," zdůraznila Anja Fieldová.

"Proč?" zeptal se Riker.

"Když totiž začneme vypočítávat naše šance, dostaneme se na nulu. Proto mám podobné úvahy za nesmyslné."

Vtom se centrálou rozlehl známý hlas. Bezpochyby to byl Petr Voncev.

Morris ho pustil do velína na nejvyšší hlasitost.

"Blesk nula nula tři, Petr Voncev, pro POINT OF. Volám z Marsu. U mě je Manu Čobe. Postrádáme skupinu Szardaka, sestávající z Warrena, Doorna, Doranera a Szardaka samotného. Skupina odešla před čtyřmi hodinami na průzkum stanice Mars Gamma tři. Pozorovali jsme tam silnou aktivitu Giantů. Před hodinou nastaly na kosmodromu silné exploze. Pak přistály další giantí lodě. V tuto chvíli nás Syntetové opustili. My jsme. . ."

A konec.

Tady Voncevův hlas zmlkl.

"To je všechno," ozval se spojař Morris. "Víc toho nebylo." "Díky Morrisi," odpověděl Riker. - "Ještě něco," pokračoval Morris. "Copak?"

"Vysílání bylo velmi intenzivní. Přeměřili jsme ho. Je nemožné, aby bylo od vysíláno z Blesku.."

"Nemýlíte se?" ozval se Larsen. "V žádném případě."

"Oukej, Morrisi. Díky." Riker vypnul spojení. Podíval se na Larsena.

"Zase taková tajuplná 'záležitost. Pomalu už nevím, co bych měl udělat. Ren Dhark je v úzkých na Zemi. Na Marsu je to taky divné," udeřil Riker pěstí do stolu.

"Nono," uklidňoval ho Larsen. "Já rozumím, že. . ."

"U všech kosmických d'áblů," přerušil ho Riker. "Tak koho z toho máme vytáhnout dřív? Dharka? Nebo Vonceva s Čobem? Nebo Szardaka a ty tři? Máme vysvobodit Zemi nebo okupovat Mars? Nestačilo by nám držet si od těla ty cizí útočící lodě?"

Riker byl zarudlý. Při posledních slovech vyskočil z křesla. Vtom byl přerušen.

"Otřes prostoru. Kosmická loď ve vzdálenosti 800 000 kilometrů. Vyšla z transice."

"Kurs?"

"Kolizní," odvětil opět Grappa.

"U všech planet, tak teď už je toho dost. Co je to za člunek?" řekl Riker a opět se posadil.

"Kulovitá loď. 500 metrů průměr." Grappovo hlášení znělo chladně a stručně.

"Zbraňové systémy," pravil Riker se staženými rysy tváře. "Jak mile loď zaútočí, okamžitě pálit ze všech zbraní až do úplného zničení nepřítele. Zopakujte."

Velitelé obou zbraňových systémů zopakovali jasný Rikerův rozkaz.

Kulovitá loď se jim přiblížila. Bylo očividné, že vyhledává souboj. I přes svou mohutnost letěla do zkázy. Jehlový oheň by projel jejími ochrannými štíty bez potíží.

"Rikere," položil Larsen zuřícímu veliteli paži na rameno. "Musíme se zase jednou bránit. Ale neměli bychom přitom zapomínat, že pravá lidskost spočívá v tom, že se nepřítel ušetří, jestliže je už bezbranný. Chceme zbavit Zemi nelidského agresora. Naše právo ale říká: lidskost, humanita. Proto bychom neměli o toto právo přijít."

Riker jeho paži setřásl. Jindy takový klid'as dospěl na konec možností svého sebeovládání.

"Už toho mám dost; že si na nás kdejaká lodička může vystřelit," křičel. "Jestli tenhle jenom jednou vystřeli, zůstane po něm jenom oblak prachu. Uvidíme, jestli se už kolem ví o tom, jak umíme být nebezpeční. Mně je úplně jedno, jací blázni tam uvnitř sedí. My jsme nikomu nic neprovedli, tak proč jsme pro každého najednou terčem na střelnici?"

"Vzal bych ten rozkaz úplného zničení zpět," řekl Ralf Larsen rozhodně.

"Vy. Ale já ne." V Rikerově hlasu zazněl hrozivý podtón. "Cizí loď na dostřel," hlásil Grappa.

"Ti šílenci se řítí do zkázy," oddechoval Riker. Nespouštěl z kulovité lodi oči: Ted'.

Kulovitá loď vystřelila.

„67 procent zatížení Intervalu," ozval se nezúčastněný hlas muže u měřicího přístroje.

"Řízení zbraní! Tak nač, u všech čertů, čekáte?"řval Riker.

"Pal! Pal!" ozvaly se rozkazy obou velitelů zbraňových systémů. Obrazová koule ukázala, jak jehlové paprsky bez potíží pronikly

ochranným štítem kulovité lodi. V první chvíli se v místě zásahu nic nedělo.

Pak to místo naběhlo doruda. Pak zbělelo. Jehlový oheň ničil materiál. Už se objevila skvrna o průměru deseti metrů.

Další salva z kulovité lodi. Nekoordinovaná. Většina střel POINT O F ani nezasáhla.

"Je v koncích," řekl Riker. Věděl, že jestliže bude jehlový oheň ještě minutu pracovat, velkou loď už nikdo nezachrání.

"Zastavte palbu."

Rozkaz vydal klidným hlasem Ralf Larsen. Riker sebou trhl. "Co si to dovoluujete?" Rikerův pohled Larsena probodával.

"Já si nedovoluji vůbec nic," odvětil oslovený klidně. "Jenom jsem vydal příkaz, který byste vydal stejně. Cizí loď je vyřazena z boje a nám nic není. Nemyslíte, že jim to jako lekce stačilo?"

Ukázal na obrazovou kQuli.

Místo zásahu doutnalo. Mělo na kulovité lodi průměr osmdesáti metrů.

Dan Riker stál nad Larsenem ještě chvíli se sevřenými pěstmi. Pak se jeho postoj uvolnil.

"Máte pravdu, Larsene," přešel si rukou přes čelo. "Díky. Někdy toho je na jednoho člověka moc."

Ztěžka dosedl do velitelského křesla.

"Vždyť my víme," pravil Larsen konejšivě. Pak se otočil k obrazové kouli. Nechtěl, aby bylo narušeno Rikerovo sebevědomí.

Riker si toho všiml a věnoval Larsenovi děkovný pohled.

Na obrazové kouli se kulovitá loď vzdalovala. Bylo vidět, jak ji opouštějí malé lodě. Vypadaly jako čočky.

"Odlétají v záchranných člunech," konstatoval Larsen. "Oheň se zřejmě dostal k důležitým agregátům, takže musejí loď opustit."

"Jestlipak věděli předem, jak mizivé jsou jejich šance vůči nám?" zeptala se Anja Fieldová.

"To je problém," odvětil Riker. Křeč a vztek byly pryč.. "Vezměme si to jedno po druhém. Jdou po nás všichni, tedy ne pouze jeden typ nebo jeden druh. Prostě všichni."

"Všeobecný hněv je určen Tajemným"stavitelům lodi," doplnila ho Anja. "Cizinci určitě nevědí, kdo je nyní pánem na POINT OF."

"Jistě," řekl Riker. "POINT OF pro mě musí být symbolem Tajemných." I

"Takže ti ostatní nutně musejí Tajemné znát," pokračoval Riker. "Jak říkám. Ale právě v tomhle bodě se nedostávám dál."

"Proč?" zeptal se Larsen.

"Jak jsme už řekli. Proč nás napadají, přestože vědí, že na nás nestačí?"

"Třeba nemají rozum ?" zkusila to Anja Fieldová.

"Že by lodě řízené roboty? Kdepak. Některé možná, ale všechny?

Tahle poslední také ne. Nebo jste už někdy slyšeli o robotech s pudem sebezáchovy, kteří opouštějí loď v nebezpečí?"

"Ne. To byla jistě živá posádka," souhlasil Larsen. Pak mlčeli.

Každý byl ponořen do svých vlastních úvah. Poté sáhl Riker na tlačítko videofonu;

"Morrisi. Vy máte přece plán spojení s Cattanem. Kdy bude Cattan opět na příjmu ?"

"Moment, pane Rikere, podívám se . . . za 17 minut."

"Dobrá. Zavolejte Cattan a sice, okamžik, diktuji: PO/NT OF Cattanu. Na palubě vše v pořádku. Dále sledujeme původní plány. Konec. Nechte si potvrdit příjem. Měli by přece vědět, že žijeme."

"V pořádku."

Larsen se podíval na Rikera. "Kam poletíme?"

"Nevím. Navrhuji Zemi. Za Dharkem." Larsen se podrbal za uchem.

"Kdybych rozhodoval podle citu, souhlasil bych s vámi. Ale myslím si, že bychom měli letět nejdřív na Mars."

"Souhlasím."

Riker přelétl kontrolky pozice lodi. Na obrazové kouli byly už rozeznatelně vidět Jupiter a Saturn.

"Anjo," řekl pak. "Stanovte, prosím, s doktorem Waskem přesný kurs na Mars. Přistaneme na kosmodromu Gamma 3."

"Oukej." Odešla.

Riker věděl, že jí to bude trvat asi půl hodiny. Předal velení Larsenovi a odebral se do strojovny. Potřeboval si odpočinout.

Když vešel do strojovny, Miles Congollon k němu překvapeně vzhlédl.

"Něco se děje?" zeptal se.

Riker zavrtěl hlavou. Přešel místnost a posadil se do volného křesla..

"Jen si odfouknu. Nemám nic proti dobrodružství, ale čeho je moc, toho je příliš."

"Chápu."

"Pořád se sám sebe ptám, co je to vlastně za stroje, které nás ženou prostorem, zásobují nás světlem, teplem a vzduchem a jinak vykonávají tisíce dalších funkcí."

„nevím o mnoho víc než vy," usmál se Congollon. "Zpočátku to v sobě mělo cosi tíživého, třeba fakt, že v případě nutnosti nejsme schopni opravit rozhodující agregáty. . ."

"Ted' už je to lepší ?"

"Člověk se naučí."

"Co?"

"Máme tady co do činění s technikou, jejíž poruchovost se nedá ani srovnat s pozemskými stroji. Pokud to nezazní příliš odvážně, řekl bych, že jsou bezpečné jako staré voskové svíčky," pravil Congollon.

"Taky se tak rychle spálí ?"

Riker se rozhlédl. Stroje byly potichu. Ani by ho nenapadlo, že loď letí několikanásobkem rychlosti světla.

Miles Congollon jako by mu četl myšlenky.

"Někdy se tu vysloveně nudím," řekl. "Občas vydám strojům nějaký příkaz, ale vím já, co se v nich pak odehrává!"

"Kdy se to podle vás dozvíte?"

"Nejpozději tehdy, až mi to vysvětlí nějaký inženýr od Tajemných." Muži se zasmáli.

"Pan Riker, prosím do velína," ozval se Anjin hlas. Na obrazovce se objevila její tvář.

"Co se děje?" ohlásil se Riker.

"Mars leží ve vzdálenosti 60 miliónů kilometrů. Larsen by vás chtěl mít ve velínu, až budeme přistávat.

Grappa mimoto ohlásil, že v blízkosti Marsu zaměřil několik lodí. Ale není si tím jist."

"Ihned jsem tam. So long, Congollone." Riker mu zamával a byl tentam.

"Tak co je, Grappo ?" obrátil se v centrále na odborníka zaměřování.

"Zvláštní věc, pane Rikere. Když byl Mars ve vzdálenosti 100 milionů kilometrů, zaznamenal jsem krátké echo. Spíš náznak než echo. Než se na obrazovce vytvořila křivka, bylo to pryč."

"Mmmm." Riker věděl, že jestliže Grappa něco zaznamenal, tak to taky existovalo.

"Za co byste to pokládal?"

"Těžko říct," podrbal se Grappa na hlavě. "Možná osamocená loď. Nebo několik lodí těsně vedle sebe, které právě opustily planetu, nebo.."

"Třeba Phobos?" nadhodila Anja Fieldová. "Tenhle měsíc, jak známo, krouží kolem Marsu velmi rychle."

"Přesně to by to mohlo být." řekl Riker. "Nebo?" "Je to jedna z možností."

Proč by to nemohl být Phobos? Grappa pokrčil rameny.

Nikdo na palubě netušil, jak osudnou se tahle chyba mohla stát. S přibližující se planetou Riker snižoval rychlost lodí. Teleskop už rozeznával jednotlivosti na povrchu Marsu. Pak loď nasměrovali na Gammu 3. Dan Riker právě chtěl Morrisovi přikázat, aby navázal spojení se Szardakovou skupinou, když vtom zaměřovač oznámil přítomnost mnoha objektů na kosmodromu. Grappa je chvíli sledoval. Pak vyhlásil poplach.

"Nalétávající kosmické lodí!" zařval do centrály. „40 až 50 kusů. Byly schovány na noční straně. Měl jsem přece jen pravdu. Nebyl to Phobos, ale roj lodí."

Dan Riker pohnul pákou palubního komunikátoru.

"Řízení zbraní!" křičel. "Obrana všemi prostředky! Soustředěný útok na naši loď! Velké kulovité lodě. Jsme v obrovském nebezpečí!"

Past nemohla být dokonalejší. Nechali POINT OF slétnout téměř až k povrchu planety. Maximálně snížila rychlost. V této nepříznivé situaci kulovité lodě zaútočily.

Ze všech stran přilétaly blesky paprskových zbraní. Už při první salvě byla intervalová pole zatížena na vysoké hodnoty. Kolem lodí se blýskalo.

Riker se narychlo snažil pochopit útočnou strategii nepřátel. Teprve pak se soustředil na protiútok.

Na prstencovou loď zatím směřoval paprsek za paprskem. Posádce seděl v týlu strach. Všichni věděli, že se intervalové pole může každou chvíli prolomit. Loď duněla přetíženými agregáty, udržujícími intervalová pole uzavřená.

Bylo to peklo. Každý věděl, že podle lidských měřítek mohlo následovat už jenom jedno.

Smrt. .